
ENde
STJER
ar 1978 ·

DEN *danske* STJERNE

Organ
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige

Februar 1978
Årgang 127
Nummer 2

Indholdsfortegnelse

Børnestjernen

Abonnement:
Tegnes gennem wards/grensrepræsentanten: 12 numre dkr. 48.00.
Nævnte priser er incl. moms og porto.
Betaling over gire 3120988 til Distributions Centret, Smedevangen 9, 3540 Lynge.
United States and Canada: $ 8.00 (surface mail).

Meddelse fra Det øverste Præsidentskab

Ærbødighed

af præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Ærbødighed er kærnen i sand religion. Den bygger på oprigtighed. Når Gud bliver genstand for vores ærbødighed, så tilbeder vi ham, og alt, der vedrører ham, behandler vi med respekt. Mangel på en sådan påskønnelse og adfærd afslører manglende ærbødighed.

På grund af vores større kundskab om Gud, bør vi sidste dages hellige være det mest gudfrygtige, ærbødige folk i verden, og jeg mener, at vi er det.

Orden er en del af ærbødighed. Det er renlighed også — menneskelig renhed, tøjets renhed, talen, handlingens og tankens renhed. Høflighed, respekt for andre og lignende dyder er også en del

af ærbødighed. Virkelig ærbødighed overfor Gud får os til altid at gøre det, som Gud ønsker af os.

Ligesom med andre dyder giver Jesus os det bedste eksempel på ærbødighed. Læg mærke til den ærbødighed, han udviste overfor sin far, da han lærte os hvordan man beder:

„Vor Fader, du som er i Himlene!
Helliget vorde dit navn;
komme dit rige, ske din vilje på
jorden, som den sker i Himmelen;
giv os i dag vort daglige brød
og forlad os vor skyld, som også
vi forlader vore skyldnere.
Og led os ikke ind i fristelse: men fri
os fra det onde; thi dit er riget
og magten og æren i evighed!
Amen.“ (Matt. 6:9-13).

Læg mærke til, hvor opmærksom Jesus var på hans fars ønske, mens han stræbte efter at overbevise de tvivlende jøder om, at han virkelig var Guds Søn. „Jeg gør ikke noget af mig selv“, sagde han „men som Faderen har lært mig, således taler jeg . . . jeg gør altid, hvad der er ham velbehageligt“. (Johs. 8:28, 29).

Ærbødighed for templet, hans fars hus, fik ham til to gange at rense templet.

Det er rigtigt, at lidelserne i Getsemane Have fik ham til at udbryde: „Fader, om du vil, så tag denne kalk fra mig!“ Men selv i denne pine var han mere interesseret i at gøre sin fars vilje, end at få en ende på sine lidelser, for han fortsatte: „dog ske ikke min vilje, men din“. (Lukas 22:42).

De første ord fra Jesu mund, der er nedskrevet, er: „Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være i min Faders hus?“ (Lukas 2:49). Hans sidste ord fra korset var: „Fader! i dine hænder betror jeg min ånd.“ (Lukas 23:46). Hele Jesu liv udviste en ubrudt ærbødighed overfor Faderen.

Modne, trofaste sidste dages hellige, som følger Mesteren, har ingen vanskelighed ved at være ærbødige. Ved hele livet igennem at arbejde på at forstå og efterleve evangeliet bliver de oplærte af Helligånden, så de automatisk reagerer på en ærbødig måde i enhver situation.

Børn er ikke født med en indstilling, der får dem til at være ærbødige, og en sådan indstilling udvikles ikke hos dem umiddelbart. Nogle særlige børn udvikler ærbødighed uden hensyn til deres oplæring, men de fleste børn er ærbødige i den grad, som vi oplærer dem til. Hvis de i deres tidlige år ikke er ærbødige, så er det, fordi vi ikke i tilstrækkelig grad har oplært dem. Selvfølgelig er det indlysende, at oplæring til ærbødighed bør finde sted i hjemmet og skolen og kirken, men forældre og lærere må mindes derom, indtil de lever op til dette vigtige ansvar. Det kan ikke tilsidesættes uden alvorlige følger.

Endemålet må være at udvikle hos hver enkelt den oprigtighed, den kundskab, den tro, det vidnesbyrd og den selvdisciplin, der vil få ham til frivilligt at være ærbødig. Men til at begynde med må børn belæres om sådanne vaner som renlighed, høflighed, hensyntagen og respekt for hinanden og respekt for hellige steder. Når først de har fået passende, gode vaner og adfærdsmønstre, vil den virkelige omvendelse udvikles, efterhånden, som de opnår forståelse.

Opdragelse i hjemmet, eller mangelen derpå, viser sig ganske tydeligt hos børnene. For nogen tid siden kom en mor med fem meget små børn til stavskontoret, hvor hendes mand skulle indsættes som medlem af højrådet. Hvert enkelt barn klatrede op på en stol, foldede armene og lukkede øjene. Disse børn kunne ikke have været mere ærbødige, om de så havde været sammen med Frelseren.

Lad os oprigtigt stræbe efter at være ærbødige. Ærbødighed er et tegn på åndelig modenhed, styrke og ædelhed.

. . . oooOooo . . .

For ingen anden lyder påskebudskabet mere festligt.

Blandt alle de vidunderlige evangeliske sandheder, der er givet af Gud til hans folk, er der næppe noget, der er så dejligt og så tilfredsstillende for sjælen som det, der forkynder:

Små børn vil blive frelste. De er levende i Kristus og skal have evigt liv. For dem vil familieenheden fortsætte, og ophøjelsens fylde er deres. Ingen velsignelser vil blive tilbageholdt. De vil opstå i udødelig herlighed, vokse til fuld modenhed og leve for evigt i den højeste himmel i det celestiale rige — altsammen på grund af hans forsonende offer, han som døde, for at vi kunne leve.

En af de store fordele ved den fornyligt skete tilføjelse til Den kostelige Perle om Joseph Smiths åbenbaring om det celestiale rige, er muligheden for igen at studere læren med hensyn til børns frelse. Der er mange gode spørgsmål, som møder os på dette område, og som fortjener sunde skriftunderbyggede svar.

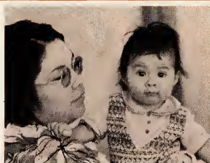
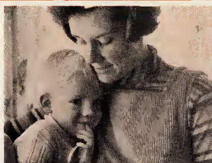
To scener, der viser Herren Jesu uendelige kærlighed, følsomhed og hengivenhed, bør være udgangspunktet for vores overvejelse af de forskellige forhold, der involverer børns frelse.

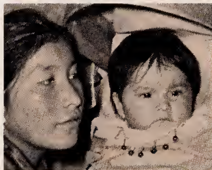
Den første bringer os til „Judæas egne på den anden side Jordan". Store menneskeskarer er samlet om ham. Fari-

Små børns frelse

af ældste Bruce R. McConcie,

De Tolv Apostles Råd

særne er spørgelystne og søger at fange ham i ord. Han har netop forkyndt om ægteskab og skilsmisser og familieenhed. „Derefter bar de nogle små børn til ham, for at han skulle lægge hænderne på dem og bede, men disciplene truede ad dem, idet de sagde. Det er der ingen grund til, **for Jesus har sagt, at sådanne vil blive frelst.** (Den fremhævede sætning er fra King James-biblen. Den findes ikke i den danske autoriserede udgave).
Da sagde Jesus: „Lad de små børn være, I må ikke hindre dem i at komme til mig; **thi Himmelriget hører sådanne til.**
Og han lagde hænderne på dem og fortsatte så sin vandring.“ (Matt. 19:13-15 inspirerede udgave, fremhævelser tilføjet).
Den anden scene foregår i Amerika. Den samme Jesus, opstået og herliggjort, virker blandt nephiterne. Han har lige bedt, som ingen anden nogensinde før har gjort. „Og ingen tunge kan udtale og intet menneske beskrive, og menneskehjertet kan heller ikke fatte så store og vidunderlige ting, som vi både så og hørte Jesus talte.“ (3. Nephi 17: 17).
Derpå græd Jesus og sagde: „Se jeres små! . . . “
Da så de himlene åbne, og de så englene stige ned fra himlen, som om de var omgivet af ild, og de kom ned og omringede de små, og de blev omgivet af ild, og englene betjente dem.“ (3. Nephi 17:23-24).
Jesus elskede og velsignede børn. De er kammerater med engle. De vil blive frelste. Sådanne hører Himlens Rige til. Lad os nu kort besvare nogle af de mere almindeligt stillede spørgsmål om børns frelse.

Hvad er et barn, og hvem er børn?
Et barn er en voksen ånd i et nyligt født legeme. Et legeme, der er i stand til at vokse og modnes i henhold til hans plan, hvis åndelige børn vi er. Børn er

sønner og døtre af Gud. De boede hos og opholdt sig sammen med ham i evigheden før deres jordiske fødsel. De er voksne før fødslen; de er voksne, når de dør; Kristus selv. Faderens førstefødte, hævede sig til et herlighedens og ophøjelsens stade, endnu før Marie ammede ham.

Hvad er en jordisk fødsel?
Det er den proces, hvorved modne, bevidste, intelligente væsener overgår fra en førjordisk tilværelse til en dødelig sfære. Det er den proces, hvorved vi fra førdødeligheden til dødeligheden bringer de karaktertræk og talenter frem, der blev udviklet de lange år i vores åndelige tilværelse. Det er den proces, hvorved et jordisk legeme skabes som bolig for en evig ånd, der er et afkom af Faderen. Vi er helt og fuldt dødelige, når vi først har indåndet livets ånde.

Hvorfor fødes vi her på denne jord?
Vi kommer her for at få legemer, legemer af kød og blod, legemer, som vi — efter den naturlige død — vil få tilbage i udødeligheden. De af os, som når ansvarlighedsalder, er her for at udvikle os og blive prøvet; for at konstatere, om vi kan leve på en sådan måde, at vi kan genvinde det stade af uskyldighed og renhed, som vi besad som børn, og derved blive kvalificerede til at få en plads der, hvor Gud og Kristus er.

Hvad er den oprindelige synd (Arvesynd)?
Det er den falske lære, at Adams synd overdrages til alle mennesker, og at alle mennesker derfor — børn inkluderet — må døbes for at blive frelste. Det er imidlertid et fundamentalt princip for sand religion, „at menneskene vil blive straffet for deres egne synder og ikke for Adams overtrædelse" (2. trosartikel).

Er børn besmittet gennem arvesynden?
Absolut ikke. Der findes ikke et begreb som arvesynd, således som den defineres af de forskellige kristne kirker. Deres opfattelse fornægter forsoningens virke. Vores åbenbaring siger: „Hver menneskeånd var uskyldig i begyndelsen". Det betyder, at ånderne begyndte på et stade af renhed og uskyldighed i forudtilværelsen — „og da Gud havde forløst mennesket fra faldet, er de i deres barnetilstand uskyldige i Guds øjne" (L&P 93:38) — hvilket betyder, at alle børn begynder deres jordiske prøve i renhed og uskyldighed på grund af forsoningen. Vore åbenbaringer siger også, at Guds Søn har sonet for arvesynden, hvorved forældrenes synder ikke kan overføres på børnene, thi de er rene fra verdens begyndelse (Moses 6:54).

Undfangne børn i synd?
Da begrebet arvesynd, således som det udtryk benyttes i den moderne kristendom ikke findes, følger deraf, at børn ikke undfanges i synd. De kommer ikke ind i verden med nogen som helst besmittelse af urenhed. Når vore skrifter siger, at „børn undfanges i synd", benytter de ordene i en ganske anden betydning, end når det samme sprog bruges af verdens trosretninger. Skrifternes mening med ordene er, at børnene fødes ind i en verden med synd, „når de begynder at vokse op, og de smager det bitre, for at de må kunne lære at skønne på det gode". (Moses 6:55).

Hvad med barnedåb?
Få falske lærdomme har nogensinde fortjent og modtaget en så levende og stærk fornægtelse, som den, der af profeten Mormon blev barnedåben til del. Da den inspirerede skribent adspurgte Herren om dåb af små børn, fik han at vide: „Lyt til Kristi ord, din Forløser, din Herre, din Gud. Se, jeg kom til verden, ikke for at kalde de retfærdige, men syndere til omvendelse; de raske har ikke brug for læge, men de, som er syge; men små børn er raske, thi de kan ikke begå synd, og Adams forbandelse

er borttaget fra dem ved mig, så den ikke har nogen magt over dem."

Derpå lærte Mormon, der talte med Helligåndens kraft, at „det er højtidelig gudsbespottelse, dersom I døber små børn", at de er „levendegjort i Kristus fra verdens begyndelse"; at det er en forfærdelig ondskab at fornægte Kristi rene barmhjertighed over for dem; at sådan tro helt annullerer Kristi forløsning; at de, som tror på en sådan falsk opfattelse, er i „syndens bånd" og at de, hvis de dør, mens de tror sådan, vil blive kastet ned i helvede; og at de, som ydmyger sig og omvender sig og bliver døbt, „skal blive frelst tilligemed deres små børn" (Moroni 8:8-25).

Bliver alle små børn automatisk frelste i det celestiale rige?

Til dette spørgsmål er svaret et tordnende ja. Jesus forkyndte sine disciple det. Mormon sagde det igen og igen. Mange af profeterne har talt om det, og det går igennem hele frelsesplanen. Hvis det ikke var sådan, ville forløsningen ikke være absolut i sin anvendelse. Og, som vi kunne forvente det, indeholder beretningen om Joseph Smiths syn, hvori han så det celestiale rige, denne udtalelse: Og jeg så også, at alle børn, som var døde, før de kom til ansvarlighedsalder, er frelste i Himlens celestiale rige" (Åbenbaringen om det celestiale rige, 10).

Der spørges somme tider, om dette gælder børn af alle racer, og selvfølgelig er svaret, at når åbenbaringen taler om alle børn, så betyder det alle børn. Der er ingen begrænsning med hensyn til race, stamme eller sprog. Små børn er små børn, og de lever alle i Kristus, og alle bliver frelst ved ham, gennem forsoningen.

I en omtale af profetens udtalelse om, at alle børn frelses i det celestiale rige, sagde præsident Joseph Fielding Smith: „Det betyder børn af alle racer. Alle de ånder, der kommer til denne verden, kommer direkte fra Guds nærvær og må derfor have været i hans rige. Hver menneskeånd var uskyldig i begyndelsen, og alle, som gjorde oprør, blev kastet ud. Derfor er alle, som blev tilbage, berettiget til evangeliets velsignelser." („Lærdomme om frelse", bd. 2:55).

Hvordan og hvorfor bliver de frelste?

De frelses gennem forsoningen, og fordi de er fri for synd. De kommer fra Gud i renhed, ingen synd eller besmittelse er knyttet til dem i dette liv, og de vender i renhed tilbage til deres Skaber. Ansvarlige mennesker må blive rene gennem omvendelse og dåb og lydighed. De, som ikke er ansvarlige for synder, vil aldrig falde igennem åndeligt og behøver ikke at blive forløste fra et åndeligt fald. Derfor har vi det udtryk, at små børn er levende i Kristus. „Små børn er forløste fra verdens begyndelse gennem min Enbårne", siger Herren (L&P 29: 46).

Vil de få evigt liv?

Evigt liv er liv i den højeste himmel i den celestiale verden; det er ophøjelse; det er betegnelsen på den slags liv, som Gud fører. Det består af en fortsættelse af familieenheden ud i al evighed. Vi har citeret skriftsteder, der siger, at børn vil blive frelst i det celestiale rige, men kommer ud for endnu et spørgsmål, nemlig om dette inkluderer den største af alle gaver — evigt liv. Og takket være vor uendelig vise Skabers forudseenhed, er svaret positivt. Frelse betyder evigt liv; de to udtryk er synonyme; de betyder nøjagtigt det samme. Joseph Smith sagde: „Frelse består i den herlighed, myndighed, majestæt, magt og herredømme, som Jehova ejer, og ikke i noget andet" (Forelæsninger om Troen). Vi er kommet til at omtale denne frelse som ophøjelse — hvad det altså er — men alle skriftsteder i alle standardværkerne kalder det for frelse. Jeg kender kun tre steder i alle vore skrifter, der benytter ordet frelse som

udtryk for noget andet og mindre end ophøjelse.

Abinadi sagde: „Små børn ejer ligeledes det evige liv". (Mosiah 15:25). Joseph Smith forkyndte: „Små børn vil blive sat på tronen i Guds og Lammets nærværelse . . . de vil dér nyde fylden af det lys, den herlighed og intelligens, som er forberedt i det celestiale rige." (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, s. 239). Præsident Joseph Fielding Smith talte meget tydeligt om dette punkt: „Herren vil skænke disse børn alle de beseglende velsignelsers privilegium vedrørende ophøjelsen. Vi var allesammen fuldt udviklede ånder, før vi blev født, og små børns legemer vil efter opstandelsen vokse til åndens fulde skikkelse, og alle velsignelser vil blive deres gennem deres lydighed, på samme måde, som hvis de havde levet, til de blev voksne og selv havde modtaget dem på jorden.

Herren er retfærdig og vil ikke berøve noget som helst menneske, blot fordi dette menneske dør, før han kan modtage den velsignelse. Det ville være klart uretfærdigt at berøve et lille barn det privilegium at modtage alle ophøjelsens velsignelser i den kommende verden, blot fordi det døde som spæd . . . Børn, der dør i barndommen, vil ikke blive berøvet nogen som helst velsignelse. Når de efter opstandelsen udvikler sig til åndens fulde modenhed, vil de blive berettiget til alle de velsignelser, de ville have været berettiget til, dersom de havde fået lov til at blive her og modtage dem". (Lærdomme om frelse 2:54).

Vil børn blive gift og leve i familieenhed?

Selvfølgelig. Det kan der ikke herske nogen tvivl om. Hvis de opnår frelse, som er evigt liv, betyder det, at de er gifte og lever i familieenheden. Præsident Joseph Fielding Smith har sagt det ganske tydeligt, og det er noget, der nødvendigvis må være sådan. (Se **Doctrine of Salvation**, 2: 49-57).

Hvorfor dør nogle børn og andre lever?

Er de, som dør, bedre stillet end de, som forbliver i dødeligheden?

Vi kan være forvisset om, at alt kontrolleres og styres af ham, hvis åndelige børn vi er. Han kender alt og alle fra begyndelsen og til slutningen, og han sørger for, at vi allesammen får de prøvelser og hjemsøgelser, som han ved, vi behøver. Præsident Joseph Fielding Smith fortalte mig engang, at vi må gå ud fra, at Herren kender og forud arrangerer, hvem der skal dø som barn, og hvem der skal forblive på jorden for at underkastes de prøvelser, som er nødvendige i hver enkelts tilfælde. Det er i overensstemmelse med Joseph Smiths udtalelse: „Herren tager mange bort, selv i den spæde alder, så de må slippe for menneskers misundelse og nuværende verdens sorger og ulykker; de var for rene, for yndige til at leve på jorden". (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, s. 235).

Det ligger i hele planlægningen, at de af os, som er kommet til ansvarlighedsalder, har brug for de prøvelser og hjemsøgelser, som vi løber ind i. Det er vores opgave at overvinde verdens fristelser og opnå den pletfri og rene tilstand, som små børn allerede er i.

Hvor meget kender børn før deres jordiske fødsel til Gud og frelsesplanen?

Ethvert menneske, der fødes ind i verden, kommer fra Guds nærvær. Vi så ham alle i den evige verden. Vi hørte hans stemme. Han lærte os sine love. Vi lærte om Kristus og valgte at følge ham, da han blev valgt til at være vor Frelser og Forløser. Vi forstod og kendte evangelieplanen og råbte af glæde over det privilegium at modtage vore jordiske legemer som en del af den store frelsesplan. Når børnene, som i virkeligheden er voksne, vender tilbage til deres Skaber, rene og pletfri, vil de igen have den evangeliske kundskab, som engang var deres.

Vil børn nogensinde blive prøvet?
Absolut ikke! Enhver forestilling om, at de vil blive prøvet i Paradis eller under eller efter tusindårsriget, er den rene fantasi. Hvorfor skulle et opstandent væsen, som allerede er kommet op af graven med et celestialt legeme, og hvis frelse er garanteret, blive prøvet? Ville Herren prøve nogen, som ikke kan undgå at bestå prøven og hvis opstandelse er garanteret? For den sags skyld skal alle de milliarder af mennesker, som vil blive født under tusindårsriget, hvor Satan er bundet, „vokse op uden synd til frelse" (L&P 45:58) og vil derfor ikke blive prøvet. „Satan kan ikke friste små børn i dette liv, heller ikke i åndeverdenen, heller ikke efter at de er opstandne. Små børn, som dør, før de når ansvarlighedsalderen, vil ikke blive fristet". (Lærdomme om frelse, 2:56-57). Sådan udtrykker præsident Joseph Fielding Smith det.

Hvad er ansvarlighedsalderen?
Ansvarlighed er ikke noget, som pludselig springer ud i fuld blomst hos et barn på et bestemt tidspunkt i dets liv. Børn bliver ansvarlige lidt efter lidt, i løbet af en årrække. At blive ansvarlig er en proces, ikke et mål, der skal nås, når et bestemt antal år, dage og timer er gået. I en åbenbaring siger Herren: „De kan ikke synde, thi Satan har ikke fået magt til at friste små børn, førend de begynder at blive ansvarlige for mig". (L&P 29:47).
Men der kommer imidlertid et tidspunkt, da ansvarligheden er virkelig og aktuel, og synd tillægges deres liv, som udvikler sig normalt. Det er ved otteårsalderen, tidspunktet til at blive døbt. (L&P 68:27).
Dette princip om ansvarlighed er blevet vendt og drejet og til tider endda mistet. Det var grundlaget for Mormons forespørgsel til Herren om barnedåb. (Se Moroni 8). Et af vore mest instruktive stykker om det spørgsmål er de ord, som Herren talte til Abraham. „Mit folk

er afveget fra mine forskrifter og har ikke holdt mine ordinanser, som jeg gav til deres fædre", sagde Herren.
„Og de har ikke fulgt mine salvelser og begravelser eller dåbshandlinger, som jeg befalede dem;
Men de har vendt sig fra befalingen og selv påtaget sig afvaskningen af børn og påstænkning af blod" (Første Mosebog 17:4-6, inspirerede udgave).
Barnedåb blev praktiseret af nogle, allerede i disse tidlige dage. Årsagen? Mennesker forstod ikke længere forsoningen. For, som beretningen fortsætter, disse gamle folkeslag sagde, „at den retskafne Abels blod var blevet udgydt for synder; og har ikke vidst, hvori de er ansvarlige for mig" (Første Mosebog 17:7, inspirerede udgave).
Så gav Herren dette løfte til Abraham: „Jeg vil oprette en omskærelsespagt med dig, og det skal være min pagt mellem dig og mig og din sæd efter dig i deres generationer; at du vil vide for evigt, at børn ikke er ansvarlige over for mig, førend de er blevet otte år gamle". (Første Mosebog 17:11, inspirerede udgave).

Hvad med de mentalt retarderede?

Det er med dem som med små børn. De når aldrig til ansvarlighedsalder og betragtes som værende små børn. Hvis de på grund af en eller anden fysisk mangel eller af en for os ukendt årsag aldrig modnes i åndelig og moralsk forstand, bliver de aldrig ansvarlige for synder. De behøver ikke at døbes; de lever i Kristus; og de vil modtage, arve og eje i evighed på samme måde som andre børn.
Efter at have åbenbaret, at små børn er forløste fra verdens skabelse gennem hans forsoning, som døde for at frelse os alle, og efter udtrykkeligt at have sagt, at Satan ikke har magt til at friste små børn, før de begynder at blive ansvarlige, anvendte Herren de samme principper over for dem, der er mentalt retarderede: „Og atter siger jeg jer: Har jeg ikke befalet den, som har fået kundskab til at omvende sig? Men den, som ingen forstand har, med ham skal jeg handle, som der står skrevet" (L&P 29: 49-50).

Hvornår og i hvilken skikkelse vil børn opstå?

Da de vil modtage en celestial arv, vil de komme frem i den første opstandelse. Præsident Joseph F. Smith sagde: „Joseph Smith forkyndte den lære, at det lille barn, som blev lagt væk i døden, vil komme frem i opstandelsen som et barn; og, idet han pegede på moderen til et livløst barn, sagde han til hende: ‚Du vil få den glæde, den fryd og tilfredsstillelse at opdrage og nære dette barn, efter dets opstandelse, indtil det når sit fulde stade.'
Der er genoprettelse, der er vækst, der er udvikling efter opstandelsen fra døden. Jeg elsker den kendsgerning. Den taler stærkt om lykke, om glæde og taknemmelighed til min sjæl. Herren være lovet, at han har åbenbaret disse principper for os". (**Gospel Doctrine,** pp. 455-56).

Hvad er vores ansvar over for vore børn?

„Se børn er en Herrens gave, livsens frugt er en løn" (Salmerne 127:3). Vore børn er vor Faders børn. Han har givet os dem i varetægt for en tid. Det er vores pligt at opdrage dem i lys og sandhed, så de vil kvalificere sig til at vende tilbage til hans evige nærvær.
Forældre i Zion har et særligt ansvar for opdragelsen af de sjæle, der er blevet dem betroet, og for deres velfærd. Kong Benjamin opsummerer det i disse ord: „I vil ikke tilstede, at jeres børn går sultne eller nøgne, ej heller vil I tilstede, at de overtræder Guds love og strides og kives indbyrdes og tjener djævelen, som er syndens herre, og som er den onde ånd, som vore fædre har talt om, han, som er en fjende af al retfærdighed. Men I vil lære dem at

vandre på sandhedens og dydens veje; I vil lære dem at elske og tjene hinanden". (Mosiah 4:14-15; se også L&P 68:25-28).

Og hvad så med denne vidunderlige lære om børnenes frelse?

Det er sandelig en af evangeliets dejligste og mest sjælstilfredsstillende lærdomme! Det er også et af de største vidnesbyrd om profeten Joseph Smiths guddommelige mission. På hans tid tordnede kristendommens lidenskabelige evangelier fra deres prædikestole om at vejen til helvede var brolagt med børnekranier, fordi forsømmelige forældre havde undladt at få deres afkom døbt. Joseph Smiths udtalelser, som de findes i Mormons Bog og vor tids åbenbaringer, kom som et forfriskende pust af den rene sandhed: *små børn vil blive frelst*. Gud være lovet for hans åbenbaringer med hensyn til disse uskyldige og rene sjæle!

Åh, vær der, mødre — vær der

For et stykke tid siden opdagede jeg to duer, som var i færd med at lave en rede i en afsides sprække uden for et af mine vinduer. Det var vinter. Det var koldt. Det må have været svært at finde føde. Det var moderen, som blev tilbage. Det var moderen, som holdt stand mod mine tilnærmelser. Det var moderen, som vogtede og varmede, indtil hendes to små unger var kommet frelst ud af deres skaller. Det var moderen, som på en eller anden måde fandt mad og fodrede dem, indtil de var i stand til at klare sig selv. Det var moderen, som var der og vandt min største respekt ved sin aldrig svigtende opfyldelse af sine pligter. Åh, hvor jeg beundrer de skabninger, som trofast følger moderinstinktet i sig. På mange måder har det altid været mødrene - alle vegne - som har været der, når der var behov for det, og det var der altid. Hvor er det vidunderligt at finde en moder, som venter, vogter, er der, når børn kommer hjem og spørger: „Hvor er mor?" - Mødre, som præger personligheden, som former karakteren, som leder og danner fremtiden; som gør hjemmet til et sted med fred, med hygge(som lytter, deler, sætter standarder, giver råd og opmuntring og giver børn en følelse af at være ønskede. Mødre er hjemmets hjerte: Ydmyge, trofaste, beskedne mødre - kærlige, tjenende, som underviser i stilhed - dydige, ærefulde, ærlige; som holder løfter; forstår fejltagelser; gør de daglige pligter med kærlighed og uselvisk giver af sig selv. En moder hjemme, en moder som venter, er en af de største kilder til fred og sikkerhed. Der mangler så meget, hvis man kommer hjem til et tomt hus. „Er mor hjemme?" „Hvor er mor?" Åh, vær der, mødre - vær der - for jeres tilstedeværelse vil velsigne børnene nu, og altid og for evigt. Åh, vær der. Gud velsigne mødre og deres eftermæle.

En kirkepedel byrdefulde job

AF LORA J. ASAY

Vi snakkede til langt ud på aftenen. „Skulle vi, eller skulle vi ikke?" Biskoppen havde i præstedømmets møde bekendtgjort, at de havde brug for en fuldtidspedel til stavscentret. Min mand Ace havde spurgt om det efter mødet og fået besked på at snakke med mig om det og derefter mødes med de tre biskopper næste aften.

Ville han kunne lide et sådant job? Det var en stor kirkebygning, der betjente tre wards og en stav. Med alle aktiviteterne ville der blive masser af arbejde. Jeg ville selvfølgelig hjælpe med at støve orglet og klaveret af og vaske et par vinduer. Når vi nu boede nær ved, kunne han komme hjem til frokost og også få færre transportudgifter. Der ville ikke længere blive tale om mange timers arbejde i sol, regn, storm og sne, sådan som hans nuværende arbejde hos et blikkenslagerfirma krævede og ikke mere noget med at have ekstra arbejde som nattevagt. Men for en mand på niog-

halvtreds er det svært at skifte arbejde. Hvad nu, hvis det viste sig ikke at gå godt?
Mandag var den store beslutning truffet. Vi ville gøre det! Ace sagde sit arbejde op. Søndag gik vi i kirke og tog for første gang et rigtigt overblik over bygningen. Der var en masse at gøre.
Det første vi påtog os var at rengøre trapperne i hver ende af hallen. Den ene var 1.22 m bred, den anden 1.83 m, og hver havde sytten trin. Det var nogen tid siden, de sidst var blevet gjort rene, og de var grå af snavs, fulde af sorte mærker fra skosåler, pletter af forskellig slags o.s.v. I to timer arbejdede vi med sæbevand, rensemidler og ståluld. Ih, hvor var vi glade for at kunne bevise, at de i virkeligheden var af lyst, cremefarvet vinyl med mørke striber, så det lignede marmor.
Ace opdagede, at der altid var noget, der måtte repareres eller erstattes. Han udskiftede alle låse på de udvendige døre og erstattede klinkerne på toiletdørene og dørene ind til kultursalen. Han reparerede bruserne i pigernes omklædningsrum og fastgjorde omklædningsskabene til gulvet, så de kom til at stå, hvor de var beregnet til, mens de nu af en eller anden grund var placeret midt på gulvet. Han sammenlimede flere klasseværelsesborde, som var blevet stuvet væk i fyrrummet.

Vi havde ikke virket ret længe, før der blev påbegyndt arbejde på et nyt kontor til stavspræsidenten og et værelse til højrådet på et cementeret område, der hidtil var blevet brugt som terrasse. Arbejderne arbejdede kun nogle timer om dagen, borede og knuste cement og lavede en forfærdelig masse støv, som lagde sig overalt i bygningen. Vi nåede lige at blive færdige med at gøre rent, før vi kunne begynde forfra. Wardets medlemmer forstod ikke situationen, så der kom en masse klager. Det fortsatte omkring tre måneder.
En dag fik vi at vide, at der skulle være en ungdomskonference i juniorsøndagsskolens værelse. Lederne spurgte, om ikke vi kunne gøre lidt ekstra ud af det, så vi gik ordentlig igang. Vi vaskede alle vinduerne og alt træværket, skrubbede og polerede gulvet, og vi sendte endda gardinerne til rensning. Det hele skinnede af renlighed. Efter mødet spurgte jeg Ace, om de havde været tilfredse. Han sagde: „Jo en af rådgiverne i biskopsrådet spurgte, om ikke vi kunne være lidt mere omhyggelige med at støve stolene af". De havde haft brug for ekstra stole til de mange mennesker, så en eller anden havde hentet stole fra det område, hvor der blev boret i cement! Vi lo ad det, idet vi for første gang forstod, at det ikke var det, vi gjorde, der blev lagt mærke til, men især det, som vi ikke gjorde.

Det tog et stykke tid at få alle de malede vægge i bygningen afvasket. Vi begyndte med toiletterne, derpå foyer'en og hall'en, fortsatte med hjælpeforeningens værelse, højrådets værelse og klasseværelserne. Vi malede alle varmeapparaterne, dørkarmene, trappegelænderne, indgangene og forskellige andre steder. Tæpperne i foyer'en og i hjælpeforeningens værelse var slidte og fulde af pletter fra appelsinsaft, som var umulige at fjerne.
Ace spurgte biskopperne, om man kunne engagere nogen til at få tæpperne kemisk-rensede, men han fik at vide, at han ikke skulle spekulere over dem, for man planlagde at udskifte dem meget snart. Efter at have ventet i nogle uger, lejede Ace en rensemaskine og gjorde selv arbejdet. Det gjorde en himmelvid forskel. Lidt efter lidt begyndte bygningen at tage sig ud.
Efter to års pedelarbejde blev endnu et ward tillagt vores bygning, så der nu var fire. Mandag, tirsdag, onsdag og torsdag havde vi hjælpeforeningsmøder om dagen, og lederne troppede op så tidligt som ved ottetiden om morgenen. Hjælpeforeningsværelset, foryer'en, køkkenet, de sydligtliggende trapper og toiletterne måtte være i orden. Mens hjælpefore-

ningsmøderne foregik, rengjorde vi resten af klasseværelserne, kirkesalen og aktivitetssalen.

Ved tre-tiden om eftermiddagen begyndte primarys lederne at komme.

Hjælpeforeningsværelset, barneværelserne, køkkenet og toiletterne skulle gå's efter og rengøres om nødvendigt. Når primarymøderne var forbi, fejede vi, rettede stolene på plads og rengjorde tavlerne for at få alt parat til aktivitetsaftenen. Det gik for sig i omkring et årstid. Så flyttede to ward ud af bygningen. Det forekom os, som om vi var på ferie!

En dejlig morgenstund kom en repræsentant og solgte os en dåse rensemiddel, der kunne bruges på rustfrit stål, håndvaske og andre steder. Og jeg bestemte mig til at bruge dem på messingpladerne omkring lyskontakterne, for de var helt dækkede af snavs og fedtpletter.

Efter at have poleret en halv snes stykker med godt resultat, gik jeg ind på drengenes toilet, hvor der sidder en større plade med tre afbrydere. Jeg pudsede dem med den nye rensevædske og rakte så ud efter en fugtig svamp, da jeg hørte en smældende lyd. Jeg vendte mig om og så flammer stå ud af stikkontakterne og lige op til loftet. Jeg sprang ud på gangen og råbte: „Brand! Brand! Jeg har sat ild på kirken!" Ace kom løbende til og styrtede ind på toilettet. Ilden var slukket, og der var bælgmørkt. Stikkontakten var helt udbrændt. Jeg havde lært, at kemiske vædsker og elektricitet ikke passer godt sammen.

Sidste sommer begyndte vores to-ugers ferie en mandag morgen. Ace insisterede på at komme ind begge de to lørdage for at rengøre bygningen før søndag. Jeg var sur over at skulle tilbage, før vores ferie var forbi. Mens jeg gjorde rent, sagde jeg til mig selv: „Dette her er komplet skørt. Ingen her på stedet interesserer sig for, om her er rent eller ej. Hvis de gjorde det, ville de ikke efterlade alting rundt omkring sådan, som de gør. Ingen vil overhovedet lægge mærke til, at arbejdet er gjort".

Pludselig følte jeg det, som om der var nogen ved siden af mig. Det var, ligesom nogen sagde til mig: „Jeg interesserer mig for det. Det er mit hus, og det interesserer mig! Hvad nu, hvis der kom besøgende imorgen, og her var snavset? Hvad ville undersøgerne sige? Jeg ville være flov". Det rystede mig. Det gjorde et meget dybt indtryk på mig. Aldrig siden har jeg ærgret mig over den tid, jeg har brugt til at gøre rent i kirken. I Hans hus.

I de første måneder som pedeller blev vi enten ignoreret af medlemmerne eller behandlet med, hvad vi følte, var nedladende elskværdighed. Efterhånden som vi lærte hinanden at kende, begyndte deres indstilling at ændre sig. Ace var der altid, parat til at sætte borde og stole op og hjælpe på enhver måde. Han blev ven med børnene og de unge, låste dem ind i bygningen, når de skulle spille basketball eller volleyball. De gengældte hans venlighed med at undlade at traske op og ned af gangene om lørdagen efter rengøringen, og når han havde gjort alt klart til at tage mod søndagens kirkegængere.

Efter omkring et årstid begyndte folk at behandle os venligere. Nogle af primarylærerne og deres klasser bragte os småkager og frugt og pakker til jul. Et år lavede en gruppe drenge en jule-krybbe til os af pap og ler. De kom også med en krans af grankogler og nødder. Et andet år lavede primary en smuk plakat med alle deres navne og inskriptioner, der fortalte os, at de holdt af os og påskønnede den måde, hvorpå vi holdt bygningen ren.

Hjælpeforeningen indbød Ace til at spise frokost med dem under arbejdsmøderne. Engang blev vi endda indbudt af stavspræsidentskabet til; at spise middag sammen med dem og højrådet, da de underholdt den besøgende generalautoritet i forbindelse med en konference.

Vi gik på pension i foråret efter i seks

år at have holdt hus for Herren. Vi har arbejdet hårdt. Vi har leet. Vi har grædt. Vi har fået hundreder af venner og håber, at vi ikke har skaffet os nogen fjender. Tårerne og vanskelighederne har været mangfoldige, men ikke desto mindre: det har været en vidunderlig oplevelse for os!

Vor Faders hus: Hvad du kan gøre for at hjælpe kirkepedellen

Tusindvis af kirkebygninger, det er karakteristiske for sidste dages hellige, er blevet bygget rundt om i verden. De tjener et værdifuldt formål ved at skabe en åndelig atmosfære omkring vore gudstjenester, klasser og vore sammenkomster. I mange timer hver eneste uge er disse bygninger rammen om kirkens programmer.

Men det kræver en masse arbejde at holde en bygning smuk, ren og pæn. Til at begynde med må medlemmer ofre tid og penge, ofte med betydelig opofrelse, for at få bygningen opført. Og derefter spiller de, sammen med præstedømmelederne og pedellerne en betydelig rolle med hensyn til at passe og vedligeholde bygningen og grunden. Og der er meget, som medlemmerne kan gøre for at være med til at passe og vedligeholde både bygning og grund:

1. Påskøn en god pedel. Efter at have vikarieret for en pedel, der holdt ferie, sagde en søster: „Alle medlemmerne burde have lejlighed til at gøre dette arbejde. Hvis de havde prøvet hvad det vil sige at være pedel, så vil de påskønne ham og betænke sig mere end to gange, før de laver uorden eller snavser til".
2. Forvent ikke, at pedellen skal lede aktiviteter i bygningen. Han bør helt og holdent beskæftige sig med sin egen opgave. En voksen leder skal altid være tilstede ud over pedellen og være ansvarlig for deres opførsel, som benytter bygningen, og låse dem ud bagefter.
3. Økonomisk hjælp er påkrævet til afholdelse af udgifterne til renholdelse og vedligeholdelse. Det kan kun gennemføres, hvis alle familier vil bidrage deres del.
4. Kirkepedeller modtager ofte instruktioner fra mange forskellige kilder. Med undtagelse af nødsituationer, bør pedeller kun få deres instruktioner, inkluderende særlige behov, fra den biskop, som står for bygningen, samt fra repræsentanten for de fysiske faciliteter. En kalender bør nok stilles til rådighed for pedellen med alle de programmerede aktiviteter indskrevet, så han kan have bygningen klar til disse.
5. Præstedømme- og hjælpeorganisa-

tionsledere, der har nøgler til bygningen, bør respektere den tillid, der derved er vist dem, og ikke udlåne eller lade fremstille nøgler uden tilladelse. De har ansvaret for at aflåse bygningen, når de har lukket den op.

6. Ved pyntning til særlige begivenheder må man ikke benytte åben ild, og det indbefatter levende lys, tændte lanterner og andre risikomomenter. Man skal også være opmærksom på, at visse typer klisterbånd trækker både maling og tapet o.l. af væggene.

7. Alle opbevaringsrum må renses og ryddes regelmæssigt for at undgå brandfare. Præstedømme- og organisationsledere må sikre sig, at let antændelige materialer aldrig opbevares i de redskabs- eller andre rum, som de har fået tildelt. Især må fyrrummet aldrig benyttes til pulterkammer eller anden form for opbevaringsrum.

8. Alle medlemmer kan være på vagt over for usædvanlige aktiviteter eller usædvanlige lugte i og omkring bygningen, så de respektive myndigheder kan blive tilkaldt tids nok til at forebygge skade fra sammenbrændte motorer, overophedede fyr, vandalisme o.l.

9. Tjenesteydelse-projekter ikke alene billiggør arbejdet men resulterer også i større påskønnelse af og respekt for det arbejde, der er nødvendigt for at vedligeholde bygningerne. Når man benytter sig af frivillig arbejdskraft, må det imidlertid påses, at det gøres godt, så det endelige resultat fremhæver bygningens almindelige udseende.

10. Der bør sættes alt ind på at spare på energiforbruget. Lys og højttaleranlæg skal afbrydes, når det ikke benyttes eller er nødvendigt. Vinduer skal holdes lukkede, når varme eller afkølingssystem er i funktion, og når værelset ikke benyttes. Besparelse af energi betyder også lavere omkostninger, og begge dele bør være et fastslået mål for alle kirkens medlemmer.

Bygning og grunden omkring tilhører Herren. De blev givet til ham ved indvielsen, og medlemmer og gæster bruger dem som hans gæster. I betragtning heraf må vi holde dem rene og præsentable, så der altid kan herske en opløftende stemning og atmosfære. Disse principper bør belæres i vore hjem og ved vor egen adfærd i kirkebygningen.

Som en kirke er vi velsignet med mange skønne bygninger, og vi har brug for mange flere, efterhånden som kirken vokser. Vi må tage godt vare på dem, vi har nu, så de ikke alene vil kunne betjene os i endnu mange år, men også så de afspejler Herrens huses ophøjethed.

En gnist af kundskab

af Theo E. McKean

For et par uger siden ordnede vi familiens køkkenhave. Jeg ledede arbejdet, og mine drenge gjorde det meste — ikke fordi jeg var doven, men fordi jeg huskede på, at havde min fader ikke ledet mig gennem lignende oplevelser, ville jeg ikke have vidst, hvordan jeg skulle vejlede dem. Og desuden ville de ikke vide, hvordan de skulle undervise mine børnebørn — og det måtte ikke ske!

På samme måde må vi som lærere af evangeliet ikke betragte os selv som dovne, når vi sætter vore elever til at arbejde. Noget af det mest værdifulde vi nogensinde vil komme til at gøre, er at lære dem, hvordan man selv studerer evangeliet. „Denne kirke hviler på et individuelt vidnesbyrd. Enhver må gøre sig fortjent til sit eget." (Ældste Boyd K. Packer „Teach Ye Diligently", p. 208. Se også „Self-Reliance", hvor der findes yderligere materiale om det emne).

Elev-indsats

Lige så vigtigt det er for os at forkynde, undervise, fremvise, formane, tilskynde og vidne om sandheden, må vore elever arbejde, hvis de skal få deres eget vidnesbyrd. (Alma 34:37). De må læse (Alma 33:14), overveje (Helaman 10: 2-3), efterforske (2. Nephi 32:7, og studere (2. Timoteus 2:15).

De må spørge (2. Nephi 4:35), søge (5. Mosebog 4:29), og banke på (3. Nephi 27:29).

De må ønske (1. Nephi 11:1), adspørge (L&P 6:11), tænke (Filip 4:8), og skrive (L&P 69:8). Og derefter må de udføre (Alma 34:32) ved at blive ordets gørere og ikke blot ders hørere (Jakob 1:22).

Som lærere har vi ansvaret for at lede vore elever frem til anstrengelser, som de her nævnte. (Se skemaet „Forholdet mellem at undervise og lære", der findes i Den danske Stjerne februar 1977, side 56 og 57).

Det er blevet sagt, at hvis man giver en mand en fisk, klarer man hans behov for en dag. Men lærer man ham at fiske, har man sørget for ham for livstid!

Lærerforberedelse

At lære andre, hvordan man studerer, og at stimulere deres ønske om at gøre det, er ikke altid et let job. Ikke bare må læreren gøre alt det, han forventer hans elever skal gøre, men han må også forberede lektiens fremførelse, samt de aktiviteter, der vil få eleverne til at blive involveret i tillæringsprocessen.

Haveprojektet krævede vigtige forberedelser for min del. Jeg måtte være parat til at besvare alle slags spørgsmål. Nogle af dem var jeg i stand til a besvare med et øjeblikkeligt ja eller nej. Andre måtte jeg besvare med f. eks. at sige: „Saml spaden op, hold den sådan, (og vise dem det) og stik den ned i jorden. Så vil du begynde at forstå meningen med det, som jeg har fortalt dig".

Jeg sørgede for værktøj til dem og anden slags hjælp. Som det allervigtigste gav jeg dem noget godt frø at arbejde med. Frø, der på mange måder er ligesom den levende sæd, vi læser om i skrifterne.

Det var Frelseren, som præsenterede dette emne ved at sige: „Se, en sædemand gik ud for at så", og derefter fulgte så den inspirerende lignelse, der lærer

os så meget om, hvordan en elev lærer evangeliet at kende. (Se Mattæus 13: 3-23).

Alma benyttede samme fremgangsmåde: „Nu vil vi sammenligne ordet med et sædekorn". (Alma 32:28).

På dette tidspunkt hældte jeg nogle få frø ned i hvert enkelt barns hænder, så de kunne undersøge dem nærmere. De var befippede ved tanken om, at sådan en majskærne på størrelse med en lille tand kunne producere mere, end de ville kunne spise i et helt måltid.

Men at høre om sådanne muligheder, eller endog at holde frøene i sin egen hånd, er ikke nok. De må lægges i jorden. Alma fortsætter: „Hvis I giver plads til, at et sædekorn kan sås i jeres hjerter, og det er ægte eller godt, og I ikke kaster det ud ved jeres vantro og derved sætter jer op imod Herrens ånd, da vil det begynde at svulme i brystet, og når I mærker denne svulmen, vil I begynde at sige til jer selv: Det må sandelig være en god sæd, eller ordet er godt, thi det begynder at fylde min sjæl, ja, det begynder at oplyse min forstand, ja, det begynder at blive mig behageligt." (Alma 32:28).

Tro på høsten

På dette tidspunkt løb børnenes mund i vand ved tanken om, hvordan de friske grøntsager ville smage. „Lad os så dem", sagde de. „Hvor længe vil det vare?" „Vil de være klar i morgen?"

Alma svarer, idet han fortsætter:

„I ved, at ordet har opfyldt sjælen, og I ved også, at det er spiret op, så jeres forstand begynder at blive oplyst og jeres sind at udvides.

Og er nu jeres kundskab fuldkommen, efter at I har set dette lys?

Jeg siger nej, og I må heller ikke henlægge troen, thi I har kun øvet jer i tro ved at plante sæden . . .

Og når træet begynder at vokse, vil I sige: Lad os passe det med megen omhu, så det kan slå rod og vokse op og bære frugt for os. Og dersom I nu passer på det med megen omhu, vil det slå rod og vokse op og bære frugt". (Alma 32:34-37).

Hurtigt såede de frøet. De var nu personligt involverede og var begyndt at lære for sig selv.

Holde ud til enden

Mine børn måtte oplyses om behovet for tålmodighed. Det gode arbejde, som de havde begyndt denne dag, måtte de fortsætte dag efter dag, uge efter uge.

På dette tidspunkt forekom det passende for mig at forklare, undervise, forkynde, fortælle (eller hvilket ord man vil vælge at benytte) om nogle yderligere sandhedsprincipper. Børnene må forstå, at det at vokse, hvadenten det er i en have eller i et klasseværelse, er en proces, der sker over en lang periode, ikke en øjeblikkelig begivenhed. Rådet blev givet på omtrent denne måde:

„Ikke blot må I vente, men venteperioden må fyldes med arbejde. I må tilføre jorden næringsværdier og vand. I må grave omkring planterne, holde jorden løs og næringsrig. Især må I være opmærksomme på de meget varme dage, hvor det vil være meget lettere at sove

i skyggen. Det, som vil holde jer gående, selv i betragtning af andre interesser og ønsker, er jeres tro.
I må ikke glemme de muligheder, som det frø havde, I for nogle få øjeblikke siden holdt i hånden. Alma, som henviste til den sæd, han beskrev, sagde det på denne måde: „Dersom I vil pleje ordet, ja, passe træet, når det begynder at vokse ved jeres tro, med stor flid og tålmodighed og med glæde se hen til frugten deraf, da vil det slå rod og det skal blive et træ, der vokser op til evigt liv." (Alma 32:41).
Alma advarer også: „Men dersom I forsømmer træet og ikke drager omsorg for det, vil det ikke slå rod, og når solen kommer og kaster sine brændende stråler derpå, visner det, fordi det ingen rod har, og I rykker det op og kaster det ud.
Det er ikke, fordi sæden ikke var god, og det er heller ikke, fordi dets frugter ikke ville være ønskværdige, men det er, fordi jeres jord er ufrugtbar, og I ikke vil drage omsorg for træet; derfor kan I ikke nyde frugten deraf. (Alma 32: 38-39).

Gud giver væksten

Og endelig, efter at vi har givet vore elever og børn den gode sæd, og efter at vi har lært dem at sørge for og passe det gennem ord, studium og bøn, må vi huske, hvad Paulus sagde: „Jeg plantede, Apollon vandede, men Gud gav væksten". (1. Kor. 3:6).

Om et menneske giver en gave tvungent

Marion G. Romney

For omkring et kvart århundrede siden flyttede søster Romney og jeg ind i et ward, hvor man netop var begyndt at bygge en kirkebygning. Størrelsen af det bidrag, som biskoppen havde tænkt sig, at jeg skulle bidrage med, forbløffede mig. Jeg syntes, at det var mindst dobbelt så meget, som han burde have bedt om. Jeg var imidlertid netop blevet kaldet til en temmelig høj stilling i kirken, så jeg kunne ikke så godt sige nej til ham. Derfor sagde jeg: „Ja, vi skal betale det, biskop, men jeg bliver nødt til at betale det i afdrag, for jeg har ikke pengene." Og så begyndte jeg at betale. Og jeg betalte og betalte, indtil der til sidst kun manglede 3 afdrag, da jeg, som det var min vane, læste i Mormons Bog og kom til det skriftsted, der lød: „. . . om et menneske - giver en gave. . . . tvungent; og derfor tilregnes det ham det samme, som om han havde beholdt gaven selv; og derfor anses han som ond for Gud." (Moroni 7:8)
Dette chokerede mig, eftersom jeg allerede havde betalt en temmelig stor sum. Nå, men jeg fortsatte og betalte de 3 sidste afdrag, som jeg havde lovet at betale, og derefter betalte jeg adskillig flere bidrag for at overbevise Herren om, at jeg havde gjort det med den rette indstilling. (*The Relief Society Magazine*, febr. 1968, s. 84-85).

„Verdens rigeste mand“

Bror Thomas Rice rejste sig fornylig i et faste- og vidnesbyrdmøde og sagde: „Jeg er verdens rigeste mand, og det er altsammen på grund af en ung pige i nabolaget, som foreslog vores datter at gå med til primary. Mangen en lørdag morgen kom den pige endda hjem til os og hjalp med at få Becky vækket og du af sengen og gøre sig parat til primary.

Ikke længe efter at Becky var begyndt at komme i primary, kom to missionærer til vores hjem og præsenterede lektierne for os. Vi havde været aktive i en anden kirke, da vi boede i Pennsylvania, men efter at vi var flyttet til Ohio, havde vi ikke fundet nogen kirke, som vi ønskede at komme i.

Under vore møder med missionærerne udfoldede den evangeliske plan sig for vore øjne; og snart efter havde vi et vidnesbyrd om dens sandhed.

Nårsomhelst jeg ser den unge pige, som først indbød Becky til primary, har jeg lyst til at lægge armen om hende og fortælle hende, hvor meget vi holder af hende, og takke hende for at have gjort det muligt for os at blive medlemmer af kirken. Vores familie har kunnet glæde sig over mange velsignelser gennem tempelægteskab, missionærtjeneste og kaldelser til at tjene i stillinger i wardet og staven.“

Frida var glad for at være hjemme. Det var dejligt igen at være sammen med sin familie. Hun havde i nogen tid gået i en særlig skole i en anden by, hvor hun lærte at læse blindskrift og at bevæge sig omkring uden at støde ind i alting. Hun havde også lært at forstå, at den eneste måde, hun var anderledes end andre mennesker på, var at hun ikke kunne se.

Alligevel fandt Frida det svært at indpasse sig i den nye skole. Hun havde bøger trykt med blindskrift, så hun kunne lære på lige fod med de andre elever. Men hun ville også gerne være med til nogle af de andre aktiviteter og ganske særligt den kunst-konkurrence, som læreren havde fortalt om i skolen i dag.

Frida kunne ikke male et billede. Hun

Fingre, der ser

AF ELAINE C. SMITH
illustreret af Pat Hoggan

vidste ikke engang, hvordan blåt så ud, selvom folk havde prøvet at fortælle hende det. Himlen kunne være blå, rød, orangefarvet eller gul for hendes skyld. Hun kendte ikke forskel.

Efter at være kommet hjem fra skole gik Frida ind på sit værelse, satte sig i gyngestolen og prøvede at tænke på noget, hun kunne lave til konkurrencen. Hendes kat Floffy sprang op på hendes skød og krummede sig sammen for at blive kildet bag ørene. Og mens Frida gyngede og kælede med Floffy, blev hun ked af det, fordi hun ikke kunne se til at male et billede.

Så fik hun pludselig en idé. Straks holdt hun op med at gynge og gav sig til at le. Floffy, som hele tiden havde spundet, rejste sig forskrækket, og berørte Frida med sin pote for at minde hende om, at han gerne ville kæles mere med. „Ikke nu, Floffy", sagde Frida og satte ham ned på gulvet og skyndte sig ud i køkkenet.

„Mor, kan du ikke være så sød at købe noget ler til mig, så jeg kan lave en statue til kunst-konkurrencen?" spurgte hun optændt af begejstring.

„Jamen, det er jo en storartet idé, min skat. Jeg skal nok købe noget ler i morgen", lovede hendes mor.

Den næste dag gav Fridas mor hende en æske og sagde: „Du skal bare tilsætte vand til leret, indtil det er så blødt, at du kan forme det, og så kan du modellere, hvad som helst, du har lyst til. Når du er færdig, kan vi sætte det ind i ovnen, så det blir lige så hårdt som sten."

Frida lagde aviser på bordet og begyndte at arbejde. Da hun var færdig med fundamentet, kaldte hun på Floffy, som hoppede op i hendes skød. Hun kælede med katten, formede leret, og så kælede hun lidt mere med den . . .

Floffy elskede det og spandt lykkeligt. Han kunne slet ikke huske, hvornår han sidst var blevet kælet så meget med.

Dag efter dag gik Frida ind på sit værelse og arbejdede på sin model. Endelig var hun tilfreds. Frida samlede Floffy op, knugede ham ind til sig og sagde: „Tak skal du ha' for at have været sådan en god model." Og så bar hun sin figur ud i køkkenet og satte den på en bradepande, så hendes mor kunne sætte den til tørring i ovnen.

„Den er køn", sagde hendes mor til hende, da hun tog figuren ud af ovnen.

„Jeg kan næsten ikke vente, til den køler af, så jeg også kan se den", sagde Frida.

Og så lo de begge to — for Frida betød det at „se", at røre ved.

Den næste morgen lod hun sine fingre løbe over alle dele af figuren før hun omhyggeligt pakkede den ind i silkepapir og bar den til skolen, hvor hun afleverede den som sit bidrag til konkurrencen.

Dommerne i konkurrencen studerede omhyggeligt alle de forskellige ting, der var afleveret. Og så satte de sløjfer på dem, der skulle præmieres. For hver klasse var der en rød sløjfe for førsteprisen, en blå for andenprisen og en hvid til tredieprisen. En rød, hvid og blå sløjfe skulle gives den, som valgtes til bedste bidrag fra hele skolen.

Endelig kom turen til Fridas klasse til at komme ind i auditoriet og se udstillingen. Frida var glad for, at hun havde været i stand til at være med i konkurrencen.

Alle var enige med dommeren, som havde valgt Fridas kat til modtagelse af førsteprisen.

„Den kat ser næsten helt levende ud", sagde en dreng, der beundrede Fridas figur, „man har ligefrem lyst til at kæle med den."

Frida smilede. Hun var glad for, at Floffy virkede på andre på samme måde, som han virkede på hendes fingre.

Min ven Jesus

AF BRIAN WOODFORD

„Jerusalem" — den syv år gamle Samuel hviskede navnet næsten ærbødigt hen for sig, da han så den fabelomspundne by udbredt foran sig.

Dette var første gang, han besøgte den store by fra sit hjem i Peræa på den anden side af Jordanfloden. Og rejsen havde været lang og vanskelig. Samuel var søn af Jonab, købmanden, og det var første gang, hans far havde ladet drengen rejse med sig til Jerusalem.

Samuel var dobbelt spændt ved udsigten til at komme ind i byen, for snart ville påskefesten begynde, og byen ville være fuld af spændende mennesker fra nær og fjern.

Men det allervigtigste var, at Jesus ville være blandt dem. Flere steder på vejen fra Peræa havde Samuel hørt historier om Jesus, nazaræeren, som udførte mirakler, og som lærte mennesker at være gode og venlige.

Samuel tænkte på Jesus som sin særlige ven. For ikke så mange måneder siden havde Samuel truffet Jesus, da han besøgte Peræa.

Han var gået hen for at høre Jesus belære folk. Han havde været der sammen med sin søster Jessica. Sammen med de andre børn havde han prøvet at bane sig vej til Jesu nærhed. Men nogle af hans disciple havde syntes, at deres Mester ikke skulle generes og havde jaget børnene væk. Hvor kær og venlig forekom Jesus ikke, da han opdagede, hvor bedrøvede de var over at blive jaget væk. Hvor smilte han venligt, da han bad dem komme frem. Han havde talt til dem ganske stille, da han sagde:

„Lad de små børn være; I må ikke hindre dem i at komme til mig; thi Himmeriget hører sådanne til." (Matt. 19:14).

Og så havde Jesus taget de små børn i sine arme og lagt hænderne på dem og velsignet dem. Samuel havde ventet på, at det skulle blive hans tur, og da den kom, følte han sig vidunderligt og dejligt tilpas i Jesu stærke arme.

Selv nu kunne han huske den lette berøring af Jesu hænder, da de forsigtigt hvilede på hans hoved. Og

hans smil, hvor venligt var det ikke? Han ville aldrig glemme den venlighed, den kærlighed og den omsorg, der lyste ud af Jesu øjne.

Samuel tænkte på alt dette, mens hans fars kamelkaravane snoede sig henad den ujævne sti og kom gennem porten ind i Jerusalem.

„Hvor dejligt skal det ikke blive" tænkte Samuel, *„at se min ven Jesus igen."*

Resten af dagen hjalp Samuel sin far og de andre kameldrivere med at aflæsse deres varer og sørge for kamelerne.

Det var imidlertid først dagen før sabbaten, at Samuel havde fritid nok til at gå på opdagelse i den spændende by. Mens han vandrede med store øjne gennem de snævre gader midt imellem den støjende mængde mennesker og dyr, kikkede han hele tiden efter et tegn på, at Jesus var i nærheden.

Da Samuel kom nær selve byens centrum, lagde han mærke til, at alle syntes at skynde sig i den samme retning. Hans nysgerrighed fik ham til at følge med strømmen, og han løftede hovedet opad for at finde ud af, hvad der var på færde.

For enden af gaden nåede råbene og ophidselsen fra mængden sit højdepunkt. Og så så Samuel et glimt af noget rødt, toppen af en hjælm, og et glimt af sollys i en rustning, og det kunne kun betyde én ting i dette hans af fjenden besatte land — soldater. Romerske soldater!

Samuel masede sig vej gennem mængden, stødte mod de voksnes ben igen og igen, til han nåede en kæde af soldater, der holdt mængden tilbage. Da han kiggede ud mellem soldaternes skjolde, der var stillet tæt op ad hinanden, sprang Samuels hjerte et slag over og blev tungt som bly. For foran ham stod hans ven, Jesus, som midpunktet for mængdens opmærksomhed.

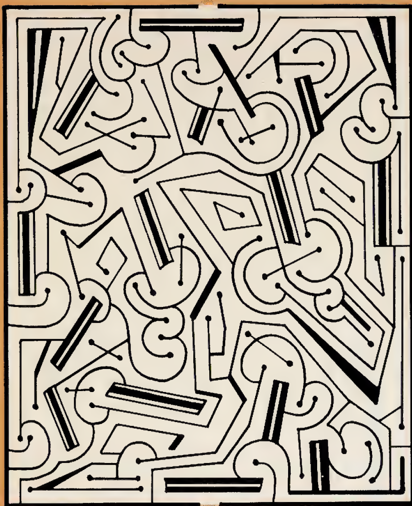
På hans ryg hvilede den tunge byrde af et trækors, og på hans hoved sad en tornekrans. Da Jesus snublede under den tunge byrde, var der nogle mennesker, som lo og spottede ham.

„Hvordan kunne det dog være?“ undrede drengen sig. Tårer fyldte Samuels øjne og trillede langsomt ned ad hans kinder. Forvirret, fortabt og ensom fulgte han processionen til byens port.
Skaren drog ud af byen og op på en nærliggende høj. Og der overværede den lille Samuel, selv helt nedbrudt, at Jesus blev korsfæstet.
Samuel kunne ikke forstå, hvorfor noget så frygteligt skulle ske. To dage senere var hans hjerte stadig sorgfyldt, da han hjalp sin far med at berede kamelerne til den lange hjemrejse til Peræa.
Da Samuel havde travlt med at fastgøre varerne på ryggen af en knælende kamel, hørte han én nævne Jesu navn.
Han så op og fik øje på to mænd, der talte sammen, og han listede sig lidt nærmere for at høre, hvad de sagde. „Idag er det den tredie dag“, sagde den ene af mændene, „den dag, da

nazaræeren, som påstod, han var Guds søn, sagde, at han ville opstå fra de døde."
Guds Søn! Oprejses fra de døde! Ordene for rundt i Samuels hoved som en ørkenstorm. „*Kunne det virkelig være rigtigt?*" tænkte han. „Hvis dog bare det var rigtigt, at Jesus lever."
Overvældet af længsel efter at noget sådant skulle ske, gik Samuel ind i stalden. Han knælede ned og bad om, at Jesus måtte komme til live.
Da han rejste sig, overvældedes han af en rolig, fredfyldt følelse. Fyldt med undren og lykke samlede han rebene, han havde holdt i hænderne, op og gik uden for igen.
Idet han så ind i det klare solskin, vidste Samuel pludselig, at Jesus var i live.
Med en mærkelig og vidunderlig opstemthed tænkte han: „*Jesus er Guds Søn og er opstået fra de døde. Han vil altid være min ven. Det er sandt.*"

Bare for sjov

Find de to ure, urmageren har glemt at trække op?

Værdien af stedfortrædende oplevelse

PHILIP C. SMITH

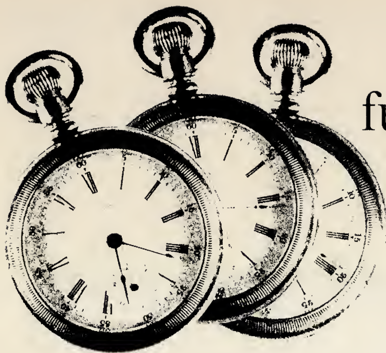
Hvis vi udvælger det i livet, som vi ønsker at gøre, har vi kun tid til de mest foretrukne oplevelser. For eksempel vil en oplyst kvinde foretrække moderskab frem for sin karriere. Et ungt menneske overvinder lysten til at opleve livets skyggeside og vælger i stedet at bygge på positive, opløftende oplevelser.

Mange mennesker mener, at stedfortrædende oplevelser aldrig fører til meningsfyldt forståelse. Kun den fattige, siger de, kan fuldtud forstå fattigdom. Kun synderen kan forstå syndens følgers egentlige natur.

Et sådant argument har mindst to indbyggede svagheder. For det første indebærer det en risiko at opholde sig i en atmosfære af synd for at komme til at forstå den eller for at hjælpe andre, som synder, fordi den enkelte kan blive indfanget i selve det, som han ønsker, at andre skal undgå. At indtage narkotika for at finde ud af, hvordan det føles, kan f. eks. føre til personlig afhængighed, snarere end andres frigørelse. For det andet overser argumentationen den kendsgerning, at Helligånden kan skaffe os en sådan forståelse, og at man ved indføling kan lære at forstå, sådan som Jesus gjorde det, hvad synd betyder for andre.

Jesus forstod synd bedre end synderen, selv uden ogensinde at have syndet. Profeter har været og er rene „stedfortrædende“ betragtere af syndes resultater og kan således give passende vejledning i at hjælpe andre til overvindelse af synd. Når vi ledes åndeligt gennem indlevelse, opnår vi større forståelse af syndens natur end ved at deltage i synd, for når vi indlever os i en situation, søger vi kun at forstå og er ikke afhængig af sådanne erkendelsesmæssige forvrængninger, som følger med at prøve at retfærdiggøre en bestemt adfærd.

Phillip Smith, professor i pædagogik på Church College of Hawaii.

Vær I da fuldkomne

AF BRENDA HUNT

Stilheden under nadvertjenesten lå endnu i luften, da den unge biskop langsomt gik til talerstolen. „Vil I være så venlige ved at række hånden i vejret, at vise, hvor mange af jer, der elsker Herren?"
Overalt i forsamlingen blev hænder løftet — nogle rakte dem højt op, andre lavt; nogle løftede kun en finger. Nogle få beholdt hænderne i skødet. „Godt", nikkede biskoppen. „Hvem af jer ønsker at få en perfekt dag i dag?"
Og atter løftedes hænderne.
„Larry, kunne du lide at få en perfekt dag i dag? Vær så venlig at komme herop foran. Gene og LaRae? DeeAnn? Sean? Tess og John? Lynn og Mike?"
Navnene blev sagt langsomt og omhyggeligt med en kort pause mellem hvert. Nogles hænder sank længere ned, nogle faldt tilbage i skødet, og kun nogle få forblev oprakte.
„En enke? Har vi en enke her, som ønsker sig en perfekt dag?" Der var et øjebliks stilhed, mens biskoppen så ud over forsamlingen, der for det meste bestod af enker og ældre mennesker. „Vivian, kunne du tænke dig at få en perfekt dag?"
Så vendte biskoppen sig til dem, der stod på forhøjningen bag ham: „Og hvilken dag kunne I så ønske jer som en fuldkommen dag? Tirsdag?"
Chock, mistro, forvildelse — ingen havde forestillet sig at skulle afgive et bindende løfte. Nogle nikkede et ja. Andre stod ubevægelige. Efter et øjebliks forløb foreslog nogle torsdag, fordi den var længere væk og ville give dem mere tid til at forberede sig. Og så blev torsdag besluttet.
Derpå sagde biskoppen med et blink i øjet: „Det er godt. Torsdag vil I få en perfekt dag. Og næste søndag ved nadvermødet vil jeg gerne have jer til at beskrive jeres perfekte dag".
Så vendte han sig mod forsamlingen: „Er der andre, som kunne tænke sig en perfekt dag?" James, lærer i Det aronske Præstedømme, med fregnet ansigt og et tiltalende smil, rakte hånden i vejret. Også han fik en indbydelse.
„Torsdag vil disse elleve mennesker få en perfekt dag", fortsatte biskoppen henvendt til forsamlingen. „Jeres opgave som wardsmedlemmer er at bede om, at de vil opfylde deres tildelte opgave".

Hvad gør en dag perfekt? Hvordan lever man en perfekt dag? Hele den uge kom emnet „en perfekt dag“ op, når wardets medlemmer traf hinanden. Vi var spændte på at høre de forskellige rapporter.
Og endelig blev det søndag.
Vivian er enke — temmelig høj med kort brunt hår og klare øjne. Hun sidder sædvanligvis stille under mødet— en smule bange for at bidrage med sit indlæg, når hun er sammen med andre. Hun havde bestemt sig til at begynde sin dag med at overvære en session i templet og derefter få gjort noget af det, hun altid havde på programmet, men aldrig syntes at kunne få gjort. Men hendes dag kom ikke til at gå nøjagtigt, som hun havde planlagt. Hun vågnede op med en forfærdelig forkølelse, og det var første gang i tre og et halvt år, hun havde været syg. Derfor måtte hun udarbejde en ny slagplan for dagen.
Mange af hendes mors gamle papirer var stuvet sammen i en kasse, som var anbragt i kælderen. Hun fik kassen op og bestemte sig til at bruge et par timer med at lave en scrap-bog over sin mors liv. „Jeg brød mig ikke om at gøre det alene“, fortalte hun, „så jeg ringede til min søster og fortalte hende, hvad jeg havde i sinde, og at jeg nu var på vej til hende. Undervejs købte jeg nogle plastic-omslag“. Sammen rekonstruerede hun og søsteren deres mors livshistorie i billeder og ord. Det tog dem meget længere end de par timer, de havde sat af til projektet, men resulatet blev en kærkommen og helt vidunderlig scrap-bog.

Hendes aktiviteter den dag åbnede nye muligheder for hende. „Min patriarkalske velsignelse siger, at jeg vil komme til at arbejde på min families genealogi, men jeg forstod mig ikke på genealogi og kunne ikke rigtig blive interesseret i det“, indrømmede hun. „Efter at have lavet min mors bog blev det imidlertid noget andet, og jeg bestemte mig til at lave en for min mand.
Jeg havde megen fornøjelse af at lave den. Nu har jeg samlet en historie om min mand, min søn og min datter. Ved at rydde op i alle de gamle kasser og skuffer har jeg fundet nok oplysninger og materiale til at gøre tempelarbejde for mange af mine forfædre. Jeg forstår nu, at mit arbejde kun er ved at begynde. Og jeg er lykkelig“.
Hendes liv har fået et nyt formål, og hun stråler af lykke.

Sean er en aktiv femtenårig — fuld af liv og sjov og med en dejlig sans for humor. Han tog sin opgave alvorligt — at få en perfekt dag. Skriftstudium havde ikke været en del af hans daglige rutine, men han bestemte sig til, at på denne hans perfekte dag ville han læse i skrifterne. „Jeg ved ikke, hvorfor det betød så meget for mig at læse i skrifterne den dag“, forklarede Sean. „Flere gange i nattens løb før torsdag vågnede jeg op og var sikker på, at jeg havde sovet for længe. Da vækkeuret endelig ringede klokken seks, lå jeg der nogle få sekunder for at blive vågen, og derefter tog jeg fat på skrifterne. Jeg læste i omkring 3 kvarter, og så gjorde jeg mig klar til at tage i skole. Det at have læst i skrifterne anslog tonen for hele min dag.
Det er ikke altid let at omgås skolekammerater, lærere og sin familie, og den perfekte dag var ikke nogen undtagelse. Det var stadigvæk til tider vanskeligt. Jeg gjorde nogle fejl, men jeg klarede mig bedre, end jeg plejer.
At læse i skrifterne hjalp mig også med i højere grad at være opmærksom på mine velsignelser; på det, som jeg burde gøre, og på mine fejltagelser. Ikke sjældent i løbet af dagen spekulerede jeg på, hvordan jeg kan blive mere fuldkommen”.
”Hvad kan jeg gøre for at blive mere fuldkommen“, var det spørgsmål, som mange nennesker den dag stillede sig selv. Og for mange blev svaret fundet i Mattæus 25:40, „Sandelig siger jeg eder: hvad I har gjort imod en afmine mindste brødre dér, har I gjort imod mig.“
James var en af dem. Han holdt af at

hjælpe folk, men sommetider behøver de din hjælp på de mest ubelejlige tidspunkter. „Det ser ud, som om mor altid vil ha' dig til at gøre noget, netop når din yndlingsserie er på fjernsynet, eller når du lige er nået til det allermest spændende afsnit i en bog. Hvorfor be'r de dig aldrig gå ud med skraldespanden, når du er i færd med at læse lektier?"

Hans mål for den torsdag var at gøre det, som han blev bedt om — på det tidspunkt, det ønskedes, og — aller vigtigst — at gøre det med glæde. „Det var et mægtigt arbejde at skulle huske på det. Sommetider måtte jeg standse op og minde mig selv om at gøre det lige nu. Men hen mod dagens slutning havde jeg vænnet mig til at reagere omgående. Og det gav mig bare en god følelse indvendig", sluttede han.

John og Tess opdagede, at de havde været glade for at gøre den ekstra indsats, som de gjorde med at besøge deres naboer — så meget, at de havde bestemt sig til at fortsætte opgaven ugen ud.
„Så snart vi havde fået opgaven af biskoppen og var kommet hjem, begyndte vi at tale om det. Vi planlagde. Vi bad. Og så fortsatte vi med at planlægge og bede", fortalte John.
„Fra søndag til torsdag blev jeg ved med at tænke på, at dagen kom nærmere og nærmere. Jeg vidste godt, at jeg havde haft tid nok til at forberede mig, og at jeg om torsdagen måtte leve, så godt jeg overhovedet kunne. Jeg havde absolut ingen undskyldninger", sagde Tess.
De bestemte sig til at bruge dagen til at besøge naboer og tage noget frugt eller en gave med til dem, der var syge, og til at sige tak til mennesker, som havde hjulpet dem. „Der er så mange mennesker, der er ensomme og bare har lyst til at snakke", sagde John, som sidder i wardets komité for indførelse i fællesskabet. „Vi ville bare besøge dem og lade dem forstå, at vi var interesseret i dem.
Og det var helt vidunderligt at se, hvordan de åbnede sig for os. En søster spurgte os, om højpræsterne kunne komme og administrere nadveren i hendes hjem en gang imellem, da hun ikke var i stand til at komme til møderne. Så jeg talte med biskoppen om det, og næste uge vil et par af os administrere nadveren for hende".

Blev dagen en succes for dem? „Ja, bestemt! De fleste dage tænker vi på, hvad vi bør gøre, men vi gør os bare ikke anstrengelser nok til at få det gjort. Når vi så endelige tar os sammen til at få det gjort, så gir det en dejlig indre tilfredsstillelse", sagde Tess.

DeeAnn fandt ud af, at det ikke alene var vigtigt at give udtryk for taknemmelighed over for vennerne, men at hun også burde gøre det over for sin familie. „Jeg havde bare lyst til at ringe til jer og sige, hvor meget jeg holder af jer", sagde hun til sine to brødre og søsteren den dag. Hendes øjne skinnede, og hendes lyse hår hoppede op og ned, mens hun lo, da hun genkaldte sig begivenheden. „Min bror kunne simpelthen ikke tro sine egne øren. Han blev ved med at spørge, om der var noget galt?"

„Jeg vidste, at skulle det blive en perfekt dag, så var jeg nødt til at vurdere mig selv. Og da jeg gjorde det, forstod jeg, hvor mange velsignelser, jeg nyder. Min taknemmelighed voksede og voksede. Og jeg blev klar over, hvor glad jeg er for min familie.

Efter at jeg foretog den opringning, har min bror ringet til mig et par gange uden nogen særlig grund men bare for at sikre sig, at jeg havde det godt. Det har han aldrig gjort før i alle de år, jeg har været hjemmefra."
Mike og Lynn er et ungt ægtepar med to små børn. De ville især dele denne dag med deres børn og gøre den til noget særligt for hele familien. De gjorde sig allesammen den dag særlig umage for at være sødere over for hinanden. De tilbragte dagen oppe i bjergene, hvor de lærte hinanden rigtigt at kende og talte om vor himmelske Fader. Som Mike sagde: „Man kan ikke have en perfekt dag og

ikke forbedre sit familieliv. Det var vidunderligt."

Lynn fortalte om en anden oplevelse, som var overgået hende. „Tidligt den morgen vågnede jeg og bestemte mig til at lave en ekstra god morgenmad. Jeg begyndte med at lave pandekager. Jeg var sikkert en smule for ivrig hermed, for da jeg piskede dejen, sprøjtede den pludselig ud over det hele — køkkenbordet, gulvet og mig selv. Og da jeg kikkede ned på vores lille dreng og så, at hele hans ansigt var oversmurt med små klatter dej, mens han lå dér og stirrede forbløffet på mig, kunne jeg ikke lade være med at le. Til daglig ville jeg være blevet godt irriteret over sådan et uheld.

Og lige efter morgenmaden fik jeg en opringning fra min mor, som bad mig køre min søster på arbejde. Jeg samlede børnene sammen, opvarmede bilen og kørte hen til min mor. Da jeg kom der, viste det sig, at min søster havde fået anden kørelejlighed. Og igen var jeg i stand til at acceptere situationen, i stedet for at blive sur og skuffet.

Da jeg kørte hjem fra mor, begyndte jeg at græde. Min dreng spurgte, hvad der var i vejen, og alt hvad jeg kunne sige var: ‚I dag skal vi ha' en fuldkommen perfekt dag'."

„Planlægning og forberedelse til at leve en perfekt dag er af stor betydning. Tro på, at du kan gøre det," sagde Gene. „Jeg var en af dem, som egentlig slet ikke glemte det men jeg blev bare ved at håbe, at den dag ikke ville komme. Jeg har aldrig før tænkt på at prøve at opleve en perfekt dag, og selve tanken er en smule frygtindgydende.

På en skala der går fra 1 til 10, ville jeg have sat min fuldkomne dag til omkring 6. Jeg var en smule bedre end normalt, bare fordi jeg var opmærksom på det og klar over at jeg i det mindste måtte prøve. Men jeg gjorde ikke noget virkeligt for at forberede mig, og jeg fik ikke den dag ud af det, som jeg gerne ville have haft."

Hvordan forbereder man sig til sådan en dag? „De gange i mit liv, hvor jeg har følt mig virkelig nær Herren, er, når jeg har bedt sammen med min familie og har studeret skrifterne med dem. Jeg fandt ud af, at mine tanker på den perfekte dag havde tilbøjelighed til at flakke.

Al det bras, som jeg havde påfyldt min hjerne i de sidste år syntes at komme frem på overfladen den dag. Jeg havde ikke forberedt mig på at skulle have en god dag — en perfekt dag. Jeg var en fiasko i forsøget på at leve perfekt, bare fordi jeg ikke tog tid til at forberede mig. Men alligevel har den dag haft betydning for mig. Jeg har aldrig nogensinde tidligere så meget som tænkt på at leve en perfekt dag, men nu tænker jeg tit på det — og en skønne dag vil jeg gennemføre den."

LaRae er Genes kone og mor til to drenge i teen-alderen. Hun bliver gerne meget træt, før dagen er gået, men på sin perfekte dag følte hun sig i fuldt vigør. Hun var i stand til at få gjort meget af det, hun gerne ville have fra hånden. „Men", tilføjede hun, „ved at prøve på at få en perfekt dag ud af det, opdagede jeg nogle af de dårlige vaner, jeg havde lagt mig efter. For eksempel kunne jeg pludselig blive gal på Gene over en eller anden fjollet lille ting. Det var bare blevet en vane for mig. Nu arbejder jeg med at komme af med den."

Det at blive klar over egne fejl og tage skridt til at overvinde dem, var noget, som hver enkelt havde oplevet. Larry havde været med i en perfekt-uge-kampagne og også en perfektdag-oplevelse på sin mission. „Som så mange hjemvendte missionærer, var jeg blevet lidt sløv med mine studievaner. Der syntes altid at være så meget andet, der skulle gøres. Så da jeg fra min biskop fik en kaldelse, bestemte jeg mig til igen at opnå den nærhed til Herren, som jeg havde følt på min mission.

Men det gik ikke helt, som jeg havde planlagt. Det endte med, at jeg fik en smertefuld visdomstand fjernet, men al-

ligevel synes jeg ikke, min dag var en fiasko. Jeg prøvede samvittighedsfuldt at opføre mig perfekt — uden hensyn til omstændighederne. Jeg prøvede at gøre mig selv bedre i normale hverdagsomstændigheder. Og jeg genlærte noget meget væsentligt."

Hvad fik biskoppen til at forlange noget sådant af sit wards medlemmer?

„Jeg har altid tænkt på det med at opleve en fuldkommen dag. Men vi er udsat for så mange ydre indflydelser og pressioner i løbet af en normal dag, at vi sjældent kan koncentrere os om det åndelige og idealistiske. Og vi taler ofte om det umulige ved at leve bare en enkelt perfekt dag eller et helt perfekt liv. Men jeg havde en stærk følelse, mens jeg bar mit vidnesbyrd, at tiden nu var inde for medlemmerne til at prøve det.

Og der var mange medlemmer, som prøvede den dag at få en perfekt dag ud af det, selvom de ikke hørte til dem, der specielt var blevet bedt om det. Mange gange siden har folk, når jeg har haft et interview for tempelanbefaling, udtrykt deres tanker om fuldkommenhed. Det har haft stor indvirkning på mange af wardets medlemmer."

Og denne oplevelse bragte wardets medlemmer nærmere hinanden. Vi var som wardsmedlemmer meget interesserede i resultatet. Biskoppen havde forklaret, at det var vor opgave at bede for medlemmerne. Og det gjorde vi. Jeg opdagede, at jeg var interesseret i dem som mennesker. De blev til virkelige mennesker med håb, higen og bekymringer.

Min egen tilværelse blev meget rigere og mere meningsfuld. Jeg var mere opmærksom på udfordringen om at fuldkommengøre mig selv. Og jeg opdagede, at jeg virkelig gjorde det, som indbød Herrens ånd til at forblive hos mig. Og mange af wardets medlemmer følte det samme.

Som kirkens medlemmer bliver vi ustandseligt mindet om, at vores mål er fuldkommenhed. Så det var interessant at lægge mærke til, at hver enkelt, som deltog i eksperimentet, følte behovet efter at gøre noget, som de havde undladt at gøre, eller at høre op med at gøre det, som ikke var rigtigt. Med andre ord undlader vi ofte i hverdagslivet at inkludere noget, som er vigtigt, for at vi kan nå fuldkommenhed: bønner, skriftstudium, tjenestegerninger, stykelse af familiebånd, o.s.v. Det var også interessant at lægge mærke til, hvordan uforudsete forhold, som f. eks. en slem forkølelse, tandpine og andre ubehageligheder, forekom til trods for omhyggelig planlægning. Alligevel gav dette lejlighed til at praktisere tålmodighed og bevidst selvkontrol.

Der skete ikke nogen drastisk forandring i deres tilværelse, som deltog i og overværede dette eksperiment, men vi blev mere opmærsomme, vi udviklede os. Og det gør vi stadig.

Sætningen: „At blive født igen."

David O. McKay

... Intet menneske kan oprigtigt beslutte sig til at anvende Jesu af Nazareths lærdomme i sit daglige liv, uden at mærke en forandring i sin egen natur. Sætningen: „at blive født igen," at en dybere betydning, end mange mennesker tillægger den. Denne forandrede følelse *er måske ubeskrivelig,* men den er virkelig. *Lykkelig er det menneske, der i sandhed har fornemmet denne opløftende og forvandlende kraft, der udspringer af denne nærhed til Frelseren, dette slægtskab med den levende Kristus.*

(CR, april 1962, s. 7.)

Mennesker må fødes igen

Bruce R. McKonkie

. . . For at opnå frelse i det celestiale rige, må mennesker fødes *igen* (Alma 7:14); fødes af Gud, således at de „forandres fra deres kødelige og faldne tilstand til en retfærdig tilstand," og bliver nye skabninger ved Helligånden. (Mosiah 27:24-29) De må blive nyfødte børn i Kristus (1. Peter 2:2) De må blive åndeligt avlet af Gud, fødes af Kristus, og således blive hans sønner og døtre. (Mosiah 5:7)

Den første fødsel finder sted, når ånder går fra deres første tilstand i forudtilværelsen til jordelivet; den anden fødsel eller fødslen ind „i himmeriges rige" finder sted, når jordiske mennesker fødes igen og levendegøres til Åndens og retfærdigheds ting. Elementerne vand, blod og ånd er til stede i begge fødsler. (Mose Bog 6: 59-60) Den anden fødsel begynder, når mennesker døbes i vandet af en lovlig administrator; den færdiggøres, når de virkelig modtager Helligåndens ledsagelse og bliver nye skabninger ved den rensende kraft, som dette medlem af Guddommen har.

Alene det, at man har underlagt sig den formelle dåbsordinanse, betyder ikke at et menneske er født igen. Ingen kan blive født igen uden dåben, men nedsænkningen i vandet og håndspålæggelse for at overdrage Helligånden garanterer ikke i sig selv, at en person er blevet eller vil blive født igen. Den nye fødsel finder kun sted for dem, der virkelig får del i den Helligånds gave eller ledsagelse, kun for dem, der fuldt ud omvender sig, som uden forbehold har overgivet sig til Herren. Derfor henvendte Alma sig til sine „brødre i kirken" og spurgte dem klart og tydeligt, om de var blevet „født åndeligt af Gud," fået Herrens billede prentet i deres bevidsthed og havde fået den „store forandring" i deres hjerter, som altid følger med den åndelige fødsel. (Alma 5:14-31)

De medlemmer af kirken, som virkelig er blevet født igen, er i en velsignet og begynstiget tilstand. De har ikke opnået denne stilling ved blot at slutte sig til kirken, men gennem tro (1. Johs. 2:29), kærlighed (1. Johs. 4:7) og ved at sejre over jorden. (1. Johs. 5:4). Enhver, der er født af Gud, vedbliver ikke i synd; thi Guds Ånd bliver i ham; og han kan ikke synde, fordi han er født af Gud, og har modtaget denne hellige forjættelsens Ånd." (Den inspirerede udgave af Bibelen - 1. Johs. 3:9) („Mormon Doctrine," 2. udg. (1966) s. 100-101)

Spørgsmål og svar

ARDETH G. KAPP

„Når piger bliver bedt om at bære tøj af en bestemt længde og med ærmer, efter at de har været i templet, hvordan kan det så være, at denne påklædningsstandard ikke kræves af os allesammen, hvadenten vi har været i templet eller ikke."

Det kan synes rimeligt, at reglerne burde være konsekvente med hensyn til passende påklædning, hvadenten vi har været i templet eller ikke, og efter min mening er det det. Forskellen ligger i det øgede ansvar, de enkelte har efter at have været i templet. Antagelse af de privilegier og velsignelser, der følger med at bære tempelgarments, giver også et helligt ansvar. Men lad os først se på den del af spørgsmålet, der handler om dem, som endnu ikke har modtaget disse velsignelser.

Jeg vil gerne begynde med at betro jer nogle personlige tanker. Ved mit første besøg i templet fandt jeg til min forbavselse ud af, at det at komme i templet ikke så meget var noget, jeg skulle til at begynde på nu, men snarere noget, som jeg var blevet oplært til, havde beredt mig til og kvalificeret mig til mange år forud.

Oplevelsen krævede ikke nogen genoplæring og kun lidt tilpasning. Når jeg ser tilbage, forekommer det at komme i templet som noget helt velkendt — som at komme hjem. Ingen tilpasning var nødvendig med hensyn til påklædning, vaner, indstilling og adfærd, som kunne have forekommet mærkelig eller anderledes. Og derfor er det min opfattelse, at det er en stor fordel, hvis dit tøj ikke behøver at tilpasses, eller at du ikke behøver at vænne dig til noget nyt, efter at du har været i templet.

Vi befinder os i en forberedelsernes tid. Når man har været i templet, er retningslinierne mere specifikke, mere præcise, men det er vigtigt allerede nu at sætte sig en sikker standard.

Når jeg har set små piger i to-delte badedragter og afslørende påklædning, har jeg ofte tænkt på, hvornår mon deres mødre vil forsøge at forandre og genop-

træne deres smag. Hvordan vil de lære dem en ny standard med hensyn til det, der engang forekom acceptabelt. Hvis den gamle standard vil forekomme kritisabel i sammenligning med den mere strenge standard senere hen, så forekommer risiko momentet ved den første ganske enorm.

Det ville være godt, hvis unge mennesker som deres standard ville vælge en vis tilbageholdenhed i påklædning, en standard som på et senere tidspunkt vil tillade dem at bære tempelgarment uden nogen tilpasning. Imidlertid er det en personlig afgørelse, og vi må ikke optræde som dommere, for enhver er berettiget til selv at vælge.

Imidlertid er det værd at overveje, at det tøj, vi vælger at gå med, ofte viser, hvor vi er på vej hen. For eksempel er vores mål meget tydeligt, når vi går i skidragt, badedragt eller selskabstøj. Og selvom almindeligt tøj ikke helt så umiddelbart viser det, så kan du ved dit valg dagligt minde dig selv om, og vise andre, der har et vågent øje, og som er interesseret, hvor du agter dig hen.

Og nu med hensyn til deres ansvar, som har været i templet. Må jeg citere:

„Ordinanserne for tempelbegavelse indeholder visse forpligtelser for den enkelte, som pagt og løfte om at iagttage loven om absolut dyd og kyskhed ... Med antagelsen af hver pagt og påtagelsen af hver forpligtelse bliver en lovet velsignelse forkyndt, betinget af den trofaste iagttagelse af vilkårene." (James E. Talmage „Herrens Hus", s. 88-89).

Det er forståelsen af de løfter, der afgives, og kundskab om de lovede velsignelser for dem, der overholder deres pagter, der gør tilbageholdenheden i standard så betydningsfuld.

Før du har valgt at acceptere tempelbegavelsen og de deraf følgende velsignelser og at gå med passende påklædning, er ansvaret for at holde den del af legemet tildækket, som dækkes af en garment, ikke det samme, som når du har modtaget din begavelse. Men i enhver alder tilrådes det at klæde os beskedent og passende. Og derfor forekommer det klart, at der bør være en vis konsekvens med hensyn til det tøj, vi går med, hvadenten vi har været i templet og modtaget befaling herom, eller ikke.

„Sandelig siger jeg: Menneskene burde virke med iver for en god sag og gøre mange ting af egen fri vilje og udøve megen retfærdighed.

Thi kraften dertil har de i sig, hvorved de kan handle efter egen fri vilje. Og dersom mennesker gør det gode, skal de ingenlunde miste deres løn.

Men den, der ikke gør noget, førend det bliver ham befalet, og desuden modtager befalingen med tvivlende hjerte og er sen til at udføre den, er under fordømmelse." (L&P 58:27-29).

Den tidlige sommers blomster

af Jack Weyland

Hun var ung og køn — ung nok til slet ikke at være klar over den ynde, hun udfoldede med genert usikkerhed, som dagene gik. Men i den tredie måned af sit syttende år døde hun som offer for en sjælden sygdom.

Han var 18 og hendes ven. De havde aldrig kommet rigtigt sammen. Han havde kysset hende engang på hendes sekstenårs fødselsdag, mens hendes mor og alle andre så på. Han havde gjort det i spøg, så ingen skulle kunne sige om hende, at hun var „en sød en på seksten og aldrig blevet kysset". Men hun havde altid forekommet ham for ung til at fremkalde alvorlige overvejelser.

De boede begge i en lille by i staten Montane. Mod øst var der prærie, og mod vest en bjergkæde.

Da der kun var få mormoner blandt eleverne på den high school, de gik i, deltog Dave og Cathy i det seminar, der holdtes tidligt om morgenen, før skoletid. Hver morgen klokken fem slog han ud efter det kimende vækkeur, kæmpede sig ud af sengen, tog et brusebad, klædte sig på og slugte sin morgenmad for derefter at køre i bil til hendes hjem, hvor han hentede hende. Hun lod ham ofte vente på sig, men tilsidst kom hun da farende ud — med en bog, en taske og et stykke franskbrød i den ene hånd, og en hårbørste og frakke i den anden.

En aften i april måned ringede hendes mor til Dave for at sige, at Cathy kommer ikke i skole imorgen, så du behøver ikke at hente hende til seminaret. Hun føler sig ikke rigtig rask.

Det var begyndelsen.

David tog sin eksamen fra high school i maj, blev ordineret til ældste i juni og begyndte at arbejde i en ekviperingsforretning for at tjene penge til sin mission. Hver dag besøgte han hende efter arbejdstid. På sådanne dage, hvor hun følte sig bedre tilpas, fandt han hende i baghaven.

Hendes baghave havde engang for det meste været græsplæne. Men i årenes løb var nyttehaven blevet udvidet, indtil der nu kun var en smal stribe græsplæne foran terrassen. Selv med fare for at miste hele græsplænen til fordel for de nødvendige grøntsager, insisterede hendes mor altid på, at der blev reserveret plads til et bed med blomster.

En dag, da han kom, lå Cathy på græsplænen med hovedet hvilende i hænderne, intenst betragtende de ivrigt arbejdende bier, som var igang i blomsterbedet. Dave stod stille ved havelågen og betragtede hende tavst. Hun var iført cowboybukser og ternet skjorte. Siden han sidst havde besøgt hende, var hendes lange hår blevet klippet til en mere praktisk sommerfrisure.

Da han endelig gik ind, vendte hun sig og satte sig op.

„Jeg ville ønske, at jeg kunne tilbringe hele dagen med at kikke på, at blomsterne vokser", drillede han hende.

Hun rejste sig og kom hen til ham.

„Hvem har klippet dig?" spurgte han.

„Det har min mor. Kan du lide det?"

„Ja, jeg kan godt lide det."

De gik ved siden af hinanden, inspicerende de lange, lige rækker af rødbeder, salathoveder og tomater.

„Var du ude i går aftes?" spurgte hun.

„Ja, med Karen. Vi spillede mini-golf."

„Kan du godt lide hende?"

„Jeg ved ikke rigtigt. Hun er vist god nok. Det er svært for alvor at komme sammen med nogen, når jeg ved, at jeg rejser på mission om fire måneder. Måske skriver hun til mig."

Han plukkede en lille blomst til hende fra en busk, der groede op ad et espallier på huset.

„Vil du skrive til mig?"

„Sig mig, er du ude efter at få en fan club? ‚Min kære ældste Dave, du er skøn. Alle vi piger herhjemme er indstillet på helt at opgive livet, indtil du vender tilbage.' Er det i orden?"

„Det lyder meget godt", grinede han, „og jeg vil sende hver især af jer et duplikeret brev. ‚Kære søster veninde. Vi døbte 500 i sidste uge. Jeg prøver at

bevare mit ydmyge ego, som I alle er kommet til at elske. Jeg stoler på, at ingen af jer går ud med nogen, mens jeg er væk.'"

„Er det sådan, det vil blive?" spurgte hun.

„Det tror jeg nu ikke", svarede Dave.

„Dave", sagde hun pludselig alvorligt, „bliv en god missionær, vil du ikke nok? Du vil huske på Frelseren og repræsentere ham ordentligt?"

„Det håber jeg", svarede han.

De satte sig på havestolene på terrassen.

„Jeg sad her i morges", sagde hun, „og så på blomsterne i haven. Jeg tænkte på, hvad Frelseren sagde: ‚Læg mærke til liljerne på marken, hvorledes de vokser;' hvor finder man det i Bibelen?"

„Jeg troede, jeg var færdig med *jagt på skriftsteder*, da jeg gik ud af seminaret", drillede han.

„OK, jeg skal ikke forhøre dig. Og det er alligevel ikke det, der er mit spørgsmål. Jeg forestillede mig noget, mens jeg tænkte på det. Jeg vil gerne have lov til at fortælle dig om det."

Hun holdt den blomst, han havde givet hende, i begge sine hænder og studerede den omhyggeligt.

„Det er en tidlig morgen", begyndte hun. „Der hænger stadig en dis over Genesaret-søen. En ensom mand vandrer afsted på en sti, der fører fra en lille fiskerby. Det er Frelseren. Han går alene op ad bakken, bort fra søen. Som han nu går, kommer han til en mark, fuld af vilde blomster. Han knæler ned for at se nærmere på en af dem. Han rækker hånden ud og rører ved kronbladene. Han bøjer sig over planten for at undersøge det indvendige af blomsten. Mit spørgsmål er nu: ‚Hvad ser han?'"

„En blomst".

„ER det det hele? Kun en blomst?"

„Hvad andet skulle han se?"

„Jesus fik givet et ansvar af sin himmelske Fader — at skabe denne jord. På et tidspunkt kendte han formålet med ethvert træk i den blomst. Huskede han alle disse detaljer? Eller forstod hans vældige forstand hver enkelt af blomstens funktioner bare ved omhyggelig betragtning? Det er det, der er mit spørgsmål."

„Det spørgsmål kan jeg ikke besvare."

„Det ved jeg godt, og jeg kan heller ikke. Men jeg tror ikke, at han nogensinde betragtede noget som værende almindeligt. Jeg tror, han satte pris på hver eneste solnedgangs skønhed, hvert eneste udsyn over Genesaret sø — i solskin eller i regnvejr. Jeg tror, han var følsom over for skønhed. Da han sagde: „Læg mærke til liljerne på marken, hvorledes de vokser", så tror jeg, at han havde studeret de liljer mere detaljeret, end de fleste af os nogensinde vil."

Hendes far, som var kommet hjem fra arbejde, kom ud i haven og begyndte at luge ukrudt op, Han var et stilfærdigt menneske, som satte en ære i at have lige, pæne rækker af grøntsager. Mens han arbejdede, fløjtede han tit, uden at der dog blev nogen genkendelig melodi ud af det.

Han plukkede en halv snes jordbær, skyllede dem af under vandhanen og kom hen med dem til Dave og Cathy, så de kunne smage.

„De klarer sig flot, gør de ikke?" spurgte han.

I juni måned tilbragte Cathy en uge borte fra hjemmet. Hun gennemgik en række prøver på universitetets hospital. Da hun vendte hjem igen, så hun ikke ud til at have det bedre, og hendes forældre var mærkeligt tilbageholdne, når de blev spurgt om, hvad specialisterne havde fundet ud af.

Som sommeren gik, kunne Dave se, at hun langsomt blev dårligere. Hun var tit i seng, når han kom. Somme tider blev han kun et øjeblik, fordi hun så træt ud. Men hun var altid glad for at se ham, og nogle gange følte hun sig rask nok til at snakke.

„Dave", sagde hun under et af hans besøg, „jeg har fundet et skriftsted for din mission." Hun rakte ud efter en Tre-i-

Een" på bordet ved sengen, og efter at have fundet frem til stedet, læste hun højt: „‚Se derfor til, o, I, som indtræder i Guds tjeneste, at I tjener ham af jeres hele hjerte, sjæl, sind og styrke, så I kan stå ulastelige for Gud på den yderste dag.' (L&P 4:2). Hvad med det?" spurgte hun.

„Du er fast besluttet på at gøre mig til en god missionær, er du ikke også?" spurgte han.

„Der er så meget, der skal gøres. Jeg ville ønske, at jeg kunne blive i live for at kunne hjælpe."

Han så op og prøvede på at læse i hendes ansigt.

„Jeg ved, hvad der vil ske. Jeg skal snart dø."

„Nej, vel skal du ej."

„Vi rejste 1 600 km for at træffe et hold læger. Efter et par dages forløb kom vi hjem igen. Mine forældre siger aldrig noget om resultatet. De vil ikke tale om det. Nu snakker min far om at tage på ferie til Californien. Han er ifærd med at ophæve sin livsforsikring for at få penge, så vi allesammen kan flyve derned. Vi har aldrig før taget på så stor en ferie. Når mine forældre kommer herind til mig, er de begge meget muntre. Men igår hørte jeg mor græde inde i sit værelse. Og det værste ved det er, at vi ikke kan tale om det. Vi bruger tyve minutter til at tale om vejret og klynger os til det emne, som om det var en redningsbåd."

I det samme kom hendes mor ind i værelset med endnu en buket blomster. Cathys soveværelse var fyldt med potteplanter og afskårne blomster, som venner var kommet med. Hendes mor tog to af vaserne med halvvisne blomster og forlod igen værelset.

Cathy vedblev: „Dave, jeg må tale med dig. Jeg kan endnu ikke tale med far og mor. Jeg har brug for at fortælle nogen, hvordan jeg føler, så jeg kan gøre det klart for mig selv og forstå begrænsningen af min frygt og måle den. Der må findes en grænse for den."

De talte længe sammen. Mest lyttede han, mens hun prøvede at finde ud af, om hun kunne se fremtiden i møde.

„Jeg ved godt, at ingen er garanteret et langt liv, og at vor himmelske Fader ikke vil nægte mig nogen velsignelser. Men jeg er ikke indstillet på at forlade denne jord. Jeg kan lide det her."

Før han gik, spurgte hun: „Vil du give mig en præstedømmets velsignelse?"

„Skulle din far ikke gøre det?"

„Han har allerede salvet mig. Jeg har brug for en præstedømmets velsignelse, så jeg kan se sandheden i øjnene, og så mine forældre og jeg kan tale sammen om det."

„Jeg kan bede biskoppen komme herhen", sagde han ynkeligt.

„Nej, du har alt det præstedømme, der kræves. Jeg ønsker, at du giver mig en velsignelse."

„Men jeg har aldrig givet en præstedømmets velsignelse."

„Det behøver ikke at være idag", sagde hun.

„Har du noget imod, at jeg taler med din far og biskoppen om det? Hvis de siger god for det, vil jeg være glad for at gøre det."

Søndag eftermiddag kom han forberedt. Han havde brugt to dage med at læse. Han havde talt med Cathys far og med biskoppen og bedt om deres hjælp og råd. De havde opmuntret ham til at efterkomme Cathys særlige ønske. Han havde fastet og bedt siden lørdag morgen.

Da han kom, ventede hun på ham, siddende i en stol i sit soveværelse.

Han stod bag hende. Der var stille i værelset med undtagelse af lydene, der kom gennem vinduet udefra. Han anbragte sine hænder let på hendes hoved ovenpå hendes silkebløde hår. Han lukkede øjnene, var tavs et øjeblik og begyndte så. „Catherine Edmonds, med Det hellige melkisedekske Præstedømmes myndighed, som jeg bærer, lægger jeg mine hænder på dit hoved og giver dig en præstedømmes velsignelse . . ." Ordene syn-

Finlands første stav oprettet

Staven i Helsinki, Finland blev oprettet den 16. oktober, 1977, af præsident Ezra Taft Benson fra De tolvs Rås. Det er den første stavd, der skal oprettes i landet, efter at evangeliet er blevet forkyndt i næsten et århundrede.

Kari Juhani Aslak Haikkola blev opretholdt som præsident for den nye stav , og Risto Markku Lorent, og Seppo Tapani Forsman som hans rådgivere

Ved stavskonferencen medvirkede, foruden præsident Benson, ældste Joseph B. Wirthlin, medlem af De halvfjerds' første Råd og områdetilsynsførende for kirkens Europaområde, samt præsident Stephen B. Mahoney, missionspræsidenten for Finland Helsinki missionen.

Den nye stav, som blev dannet af Finland Helsinki missionen, har 2.398 medlemmer. Den består af wardene i Helsinki, Lahti, Pohjos-Helsinki, Tampere, og Turku, samt grenene i Hyvinkaa, Hameenlinna, Kerava og Lappeenrante.

Kirkens vækst i Finland har en spændende historie med en stormende begyndelse. Evangeliet blev først forkyndt i landet i 1870'erne. Dengang var der ikke religiøs frihed i Finland, som hørte under det russiske zardømme.

Missionærarbejdet hørte under Sverrig, og missionærerne talte kun lidt eller intet finsk, så arbejdet skred langsomt fremad. Mange beretninger fortæller om, hvordan mormonældster blev idømt bøder og truet eller uddrevet af landet, fordi de forkyndte evangeliet og døbte mennesker.

Politiske uroligheder i Europa i begyndelsen af det 20. århundrede forsinkede missionærarbejdet i Finland, men medlemstallet steg jævnt. Den første genealogiske gruppe blev oprettet i 1931, derpå fulgte oprettelsen af søndagsskolen i 1942. I 1945 blev hjælpeforeningen organiseret.

Da ældste Ezra Taft Benson fra De tolvs Råd efter II. verdenskrig havde været en tur i Finland, oprettede Det øverste Præsidentskab den finske mission med Henry A. Mattis som den første præsident. Præsident Mattis, hvis forældre var finske, virkede som missionspræsident i 7 år. I 1959 var der 1.300 medlemmer i landet, og i 1976 var der 3.380 medlemmer. Mange smukke kirkebygninger er blevet bygget rundt omkring i landet.

Præsident Haikkola, 41 år gammel, blev født i Helsinki. Han blev medlem af kirken den 8. marts, 1963 i Turku, Finland. Han er gift med Auli A. Nurmi. Den nye stavpræsident er advokat og har virket som grenspræsident, distriktspræsident og rådgiver til missionspræsidenten.

tes at flyde let og naturligt. Han velsignede hende med, at hun ville blive trøstet, og at hun ville være i stand til at tale åbent med sine forældre om sin tilstand.

Da det var overstået, følte de sig begge godt tilpas. Han hjalp hende over i sengen, satte sig i stolen, holdt hende i hånden og talte med hende, indtil hun faldt i søvn.

Mandag eftermiddag, da han kom igen, lå hun uden for i en liggestol. Hendes far var gået igang med at bygge et halvtag, så hun kunne tilbringe mere tid udenfor.

„Far“, spurgte hun, „kan vi ikke flytte disse potteplanter fra mit værelse herud? Jeg vil gerne have dem plantet sammen med de andre blomster.“

„Ja, hvorfor ikke“, svarede hendes far. „Er du blevet træt af at have dem i dit værelse?“

„Nej, bestemt ikke, men jeg vil bare gerne have dem her ud i solskinnet.“

Den næste dag, da David kom, var hendes planter allerede blevet planter ud i haven.

„Ser de ikke godt ud?“ spurgte hun ham. „Jeg har betragtet dem hele dagen. Bierne har besøgt dem. Herude har de solen og den varme jord, og jeg er glad for, at de er herude. Se på alt det, de ville have mistet, hvis de stadig var anbragt inde i huset.“

Lørdag arbejdede han om formiddagen, men han tog fri om eftermiddagen, så han kunne være sammen med hende. De sad sammen under halvtaget.

Sent på eftermiddagen trak mørke skyer, der hele dagen havde samlet sig ude mod vest, sig efterhånden sammen over dem.

Hendes far spurgte blidt: „Har du ikke lyst til at komme indenfor? Det ser ud til at blive regnvejr?“

„Nej tak, jeg kan lide det herude. Lad mig få lov til at betragte regnen.“

Sommerstormen ramte med voldsomhed. De store dråber blev drevet næsten sidelæns af vinden.

Og så kom haglene. Til at begynde med var det kun nogle enkelte spredte, så

store som glaskugler, der ramte græsset og derfra sprang op i luften. Men som uvejret kom nærmere, lød det som hundreder af kanonsalver, når de nedstyrtende hagl ramte halvtagets fiberplader.

På nogle få øjeblikke var det forbi. Græsplænen var dækket af et hvidt lag.

Hendes far rejste sig og gik ud i haven. Stående i den lette regn betragtede han stille den skete skade. Han løftede en knækket gren fra en tomatplante, undersøgte den og lod den falde tilbage på jorden. Han gik langsomt hen til blomsterbedet. Blomsterne var blevet trykket helt ned mod jorden.

„Måske skulle vi ikke have flyttet disse planter herud", sagde han. „De ville have været i sikkerhed indenfor."

Cathy rejste sig, og med noget besvær gik hun hen til sin far.

„Nej, far. Jeg ønskede dem her ud i haven. De var sikre indenfor, men herude — selvom det kun var nogle få dage — havde de den varme sol og bierne og den milde sommervind om natten. Jeg er ikke ked af, at vi bragte dem herud. Det var værd den chance bare at have dem i haven — selv om det kun var en kort tid."

På en eller anden måde var begge klare over, at de nu talte om mere end blomster. Han holdt sin datter tæt ind til sig, mens hun sagte gentog: „Far, det skal nok gå altsammen."

Næste dag fortalte hun Dave, at hun og hendes forældre endelig havde talt om fremtiden.

To uger senere blev hun indlagt på hospitalet.

Tre uger senere døde hun.

Nogle, der overværede begravelsen, har måske undret sig over, hvorfor familien, istedet for som det er skik at anbringe en krans af blomster på kisten, lagde en buket blomster fra haven — blomster, som havde overlevet haglstormen og nu levede videre.

Det største ansvar, som et medlem af Kristi kirke nogensnde har haft, er at blive virkeligt omvendt — og det er lige så vigtigt at *forblive* omvendt. Men lad mig spørge, hvad er omvendelse? Herren giver nogle oplysninger. Da han besvarede et spørgsmål om, hvorfor han talte i lignelser, citerede han et skriftsted fra Esajas:

„Gør hjertet sløvt på dette folk, gør dets ører tunge, dets øjne blinde, så det ikke kan se med øjnene, ej heller høre med ørerne, ej heller fatte med hjertet og omvende sig og læges." (Esajas 6:10).

Som I kan se, er man omvendt, når man med sine øjne kan se, hvad man burde kunne se; når man med sine ører kan høre, hvad man bør høre; og når man med sit hjerte fatter, hvad man bør fatte — så er man omvendt. Og hvad man bør se, høre og fatte er sandhed — evig sandhed — og derefter praktisere den. Dette er omvendelse.

Men når man fejler i at se, og fejler i at

Når dit hjerte fortæller dig noget, som din hjerne ikke ved

AF HAROLD B. LEE

høre og fejler i at fatte sandheden og anvende den i sit liv, så har man mistet sin tro. Man har mistet sit vidnesbyrd på grund af et eller andet, som man har gjort. Husk på, at Herren sagde til Peter, at han skulle gå ud og genvinde, hvad han havde mistet.

For nogle år siden sluttede en fremtrædende universitetsprofessor sig til kirken. Da jeg bad ham holde en tale for en gruppe forretningsmænd fra New York og forklare, hvorfor han havde sluttet sig til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, sagde han til disse mænd: „Jeg skal fortælle jer, hvorfor jeg sluttede mig til denne kirke. Jeg kom til et tidspunkt i min tilværelse, hvor mit hjerte fortalte mig ting, som mit hoved ikke vidste. Da var det, at jeg var klar over, at Herrens Ånd belærte mig og jeg vidste, at evangeliet var sandt." Når vi forstår mere end vi ved i vort hoved når vi forstår med vort hjerte, så ved vi, at Herrens Ånd arbejder med os.

For nylig havde jeg besøg af en ung katolsk præst. Han kom sammen med en stavsmissionær fra Colorado. Jeg spurgte ham, hvorfor han var kommet og han svarede: „Jeg kom for at træffe Dem."

„Hvorfor?" spurgte jeg.

„Tjah", sagde han, „jeg har søgt efter bestemte begreber, som jeg ikke har været i stand til at finde. Men jeg tror, at jeg nu er ved at finde dem i mormonsamfundet."

Det førte til en halv times samtale. Jeg sagde til ham: „Fader, når vort hjerte begynder at fortælle os ting, som vort hoved ikke gør, så er vi ved at få Herrens Ånd."

Han smilede og sagde: „Jeg tror, at dette allerede sker med mig."

„Så vent ikke for længe", sagde jeg til ham.

Et par uger senere modtog jeg en telefonopringning fra ham. Han sagde: „Næste lørdag skal jeg døbes som medlem af kirken, fordi mit hjerte har fortalt mig ting, som mit hoved ikke vidste."

Han var omvendt. Han så, hvad han burde se. Han hørte, hvad han burde høre. Han forstod, hvad han burde forstå og han gjorde noget ved det. Han havde et vidnesbyrd.

Herren talte til personer med et vidnesbyrd og sagde: „Derfor, hold jeres lys op, så det kan skinne for verden. Se, jeg er lyset, som I skal holde frem — det, som I har set mig gøre." (3. Nephi 18:24).

Det er Frelseren, der sørger for vejledning for alle, der har brug for det. Apostlen Johannes sagde om ham: „Det sande lys, som oplyser hvert menneske, var ved at komme til verden. I det var liv, og livet var menneskenes lys. Og Lyset skinner i mørket, og mørket fik ikke bugt med det." (Johs. 1:9, 4, 5).

Det er dette lys, som I har. Hver eneste en af os, er blevet født med dette lys, Kristi lys, som lyser for alle os, som kommer til verden, og det ophører aldrig at strides med os, at advare os, at vejlede os, så længe som vi holder Guds befalinger. Når vi således har et vidnesbyrd, forventes det, at vi benytter det til gavn for andre, som Peter fik besked på: „Og når du engang omvender dig, da styrk dine brødre." . . .

. . . Dette er mit budskab til jer, fordi det er Frelserens budskab. Vort første ansvar er at sørge for, at vi er omvendt, og derefter at omvende andre.

Jeg vil bede for, at I kan mærke den kærlighed, som strømmer fra min sjæl til jeres og kender min dybe følelse for hver eneste af jer, når I står over for nutidens problemer. Tiden er kommet, hvor I hver især må stå på egne ben. Omvend jer, fordi ingen kan leve på et lånt lys. I må vejledes af lyset i jer selv. Hvis I ikke har det, vil I ikke kunne stå fast.

Må Herren velsigne jer og iklæde jer retfærdighedens rustning, således at I må være i stand til at stå urokkelige, ligegyldigt hvilke prøvelser I kommer ud for i dagene fremover. (New Era, 1:3-4 (februar 1971).

Vedrørende engles betjening af mennesker i dag har præsident Wilford Woodruff givet os følgende anvisning:

Engle kun udsendt i særlig hensigt

En af Apostlene sagde for mange år siden til mig: „Broder Woodruff, jeg har længe bedt om at Herren ville sende mig englebetjening. Jeg har haft et stort ønske derom, men mine bønner er aldrig blevet besvaret." Jeg sagde til ham, at om han bad i tusind år til Israels Gud om den gave, ville den ikke blive ham skænket, med mindre Herren havde et motiv til at sende en engel til ham. Jeg sagde til ham, at Herren aldrig har sendt og aldrig vil sende en engel til en person blot for at tilfredsstille vedkommendes ønske om at se en engel. Hvis Herren sender en engel til en eller anden, sender han den for at udføre et arbejde, som kun kan udføres ved en engels betjening. Jeg sagde til ham, at dette var mine synspunkter. Herren havde til forskellige tider sendt engle til menneskene siden verdens skabelse, men altid med et budskab eller med et eller andet som skulle udføres, og som ikke kunne udføres foruden. Jeg fortalte ham om forskellige tidspunkter, hvor engle havde vist sig for mennesker. Og naturligvis henviste jeg til den engel, der besøgte Joseph Smith. Johannes Åbenbareren sagde, at i de sidste dage ville en engel flyve over himlen og lade det evige evangeli evangelium forkynde for dem, der boede på jorden. Grunden til at der krævedes en engel til at gøre dette arbejde var, at evangeliet ikke var på jorden. Evangeliet og præstedømmet var blevet taget bort fra menneskene. Derfor måtte Gud gengive det.

Og jeg har altid sagt og jeg vil gerne sige til jer, at Helligånden er, hvad enhver Guds hellig har brug for. Det er langt vigtigere, at et menneske har denne gave, end at han får en engels betjening, med mindre det er nødvendigt at en engel lærer ham noget, som han ikke har lært. (Tale holdt ved Weber stavskonference, Ogden, Utah, 19. okt. 1896 og trykt i „Deseret Weekly" vo. 53, nr. 21, s. 641)

Vi søger det, som er prisværdigt

PRÆSIDENT EZRA TAFT BENSON

Når nogle kirkemedlemmers handlinger foruroliger dig, så er her et andet princip at tænke på: princippet om forvaltning. Efterhånden som riget bliver større, må flere og flere opgaver uddelegeres og forvaltninger overdrages. Mennesker reagerer forskelligt over for ansvarligheden af deres forvaltning. Gud er meget tålmodig og udholdende, når han afventer, at nogen af os skal lære at leve op til vores ansvar. Sædvanligvis giver han et menneske både et tøjr, der er langt nok, og tid nok til enten at løfte sig op til Guds nærvær eller falde ned et eller andet sted. Men selvom Gud er tålmodig, kan ingen sølle arm, tilhørende et menneske i hans forvaltning, ret længe standse eller forvanske Herrens værk. Herrens værk er som en mølle, der maler langsomt, men maler præcist — han skal nok sørge for, at arbejdet gøres.

Da Gud har givet menneskene handlefrihed, vil der altid findes nogle, der vil misbruge den. Evangeliets net inddrager de gode og de slemme, de bedste og de værste. De værste, fordi djævelen, før den endelige rensning, anbringer nogle af sine tilhængere inden for i riget for at forsøge at ødelægge det. Vi har nogle af dem i riget idag, og til rette tid vil deres antal blive kendt.

Tiden har en evne til at ordne alting, til at ophøje de gode og nedbøje de onde. Hvis vi i riget opdager noget, som foruroliger os, bør vi først og fremmest finde ud af, om problemet falder ind under vores egen forvaltning. Derefter bør vi tale med den eller de pågældende. Hvis det, der er foregået, er af en sådan natur, at vi mener, at højere myndighed bør orienteres derom, kan vi på en venlig og rolig måde tage de nødvendige skridt på rette plan.

At publicere uoverensstemmelser, som vi mener at have med kirkens ledere, at skabe strid og splittelse, er en sikker vej til apostasi. Vor opgave er at holde os til riget, ikke at lade nogen eller noget gøre os utilfredse med eller sure over for den store gave, som Kristus har givet os — hans kirke.

Kirken er sand. Hold dens love; deltag i dens møder; oprethold dens ledere; modtag dens kaldelser; få dens anbefaling; glæd jer over dens velsignelser . . .

Præsident Ezra Taft Benson, af De tolvs råd: Brigham Young University Devotional Address, December 10, 1974.

